

Revistă a COLEGIULUI NAȚIONAL „SPIRU HARET“, BUCUREȘTI
Octombrie | Nr. 1 | 2022 |
ISSN 2068-4452

Mlădița

ISTORIE

ARTĂ

ȘTIINȚĂ

Din cuprins...

• Al Doilea Război Mondial. Capitularea puterilor Axei	p. 4
• Pandemia de Coronavirus	p. 10
• Religia și știința	p. 13
• George și corabia timpului	p. 18
• Visul unui fluier de H. Hesse	p. 23
• Gimnastica	p. 24
• Balet	p. 26
• Chemarea zeilor (fragment de roman)	p. 30
• Călătoria în timp	p. 34
• Ținutul fermecat (fragment de roman)	p. 35
• Normală	p. 40
• Lumea lui Merlin și a lui Sir Arthur	p. 45
• Pădurea fermecată	p. 46
• Poezii	p. 47
• Six. The Musical	p. 50

Coordonatori:

prof. ALEXANDRU CONSTANTINESCU
prof. CORINA BUZOIANU

Mlădița

Design: IOANA STOIAN
PR: AMALIA BĂLAN

Redactori: IOANA STOIAN
RAREȘ BĂLAN
MATEI DĂIANU
RADU MANTA
ADELA SAMOILĂ
MARIA STĂNESCU

Colaboratori: prof. VERA CĂLIN
prof. CLAUDIA MOGA

Corectură: CORINA BUZOIANU

Foto: MIRUNA ALOMAN
AMALIA BĂLAN
ANDRADA LIA
ISABELA MIRCEA
ALEXANDRA MAFTEI
LIVIU POPESCU

Coperta 1: AMALIA BĂLAN
Coperta 2: LIVIU POPESCU

DUPĂ 2 ANI

Anul școlar 2022-2023 a adus câteva schimbări în viața fiecărei școli. În primul rând, semestrele au dispărut, fiind înlocuite de cinci module, separate de câte o vacanță. Pentru colectivele redacționale, aceste vacanțe intermodulare sunt ca o gură de oxigen, întrucât își pot desfășura activitatea cu puțin răgaz, atât de necesar.

O altă noutate are în vedere exclusiv redactarea revistei *Mlădița*. Este pentru prima dată când grafica unui număr este realizată, integral, de către un elev. Despre cine este vorba? Ei bine, despre Ioana Stoian din clasa a VII-a. Ea s-a familiarizat cu programul de editare în primăvara anului 2022, iar articolele publicate acum au fost paginate tot atunci. Nu a fost nevoie decât de trei ședințe de inițiere în hățiturile programului de editare. Cum a fost posibil? Ingredientele unei asemenea realizări sunt: dorința de a face, perseverență, receptivitate la nou, seriozitate și, nu în ultimul rând, muuuultă creativitate.

Mlădița revine după o pauză de doi ani, timp în care s-a obținut și ISSN. Scrierile copiilor reflectă maturitate pentru vârsta lor și preocupări diverse: artă, știință, muzică. Trebuie menționat și faptul că materialele absolvenților din acest număr au fost scrise la momentul la care ei erau încă elevi de gimnaziu, demonstrând, încă o dată, profunzimea modului de a percepe lumea în toată complexitatea ei.

O activitate care atrage din ce în ce mai mult elevii de gimnaziu ai Colegiului Național „Spiru Haret” este fotografia, iar unele dintre imaginile lor sunt de-a dreptul spectaculoase. De aceea, vom acorda atenție promovării acestui talent.

Secțiunea *Micii scriitori* include producții literare ale elevilor noștri. Se observă tendința interxtualității, creațiile lor fiind surprinzătoare.

Foto: Amalia Bălan, VIII

Imagine: pinterest.com

Corina Buzoianu

AL DOILEA RAZBOI MONDIAL

CAPITULAREA PUTERILOR AXEI

[1939-1945]

Rareș BĂLAN, absolvent, promoția 2021

Al Doilea Război Mondial reprezintă cel mai sângeros conflict din istoria lumii. Peste 55 de milioane de oameni și-au pierdut viața în această conflagrație, ce a implicat figuri precum: Adolf Hitler, Benito Mussolini, Iosif Stalin, Winston Churchill și Franklin Roosevelt. În 1933, în Germania, s-au desfășurat alegeri guvernamentale. A câștigat

Partidul Nazist, cu peste 70% dintre voturi. După moartea președintelui Hindenberg, în 1934, la putere era Adolf Hitler. Se formase Germania nazistă.

În 1937, Germania (Adolf Hitler), Italia fascistă (Benito Mussolini) și Japonia imperialistă (Hirohito) își unesc forțele prin crearea alianței Roma-Berlin-Tokyo, în caz de război. La începutul anului 1939, Hitler și Stalin (liderul Uniunii Sovietice) au semnat pactul de non-agresiune nazisto-sovietic, prin care făceau pace.

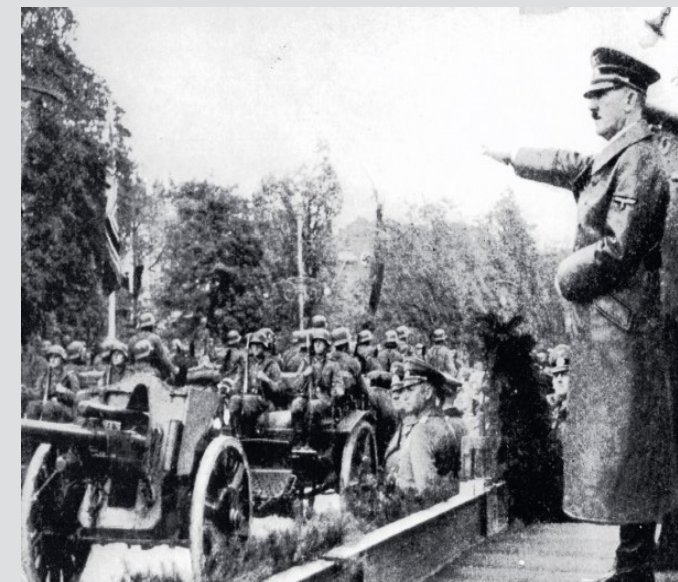
De cealaltă parte, în vest, Marea Britanie și Franța se aliau și ele, preventiv. În 1938, Hitler face primele mișcări de expansiune teritorială, cucerind Rhineland și Saarland, ce fuseseră confiscate Germaniei după Primul Război Mondial. În martie 1939, Hitler invadează o mică parte din Cehoslovacia. Marea Britanie și Franța i-au transmis Germaniei că, dacă vor mai face o singură expansiune teritorială, ei vor declara război.

Pe 1 septembrie 1939, Hitler invadează Polonia de la vest. Europa e în război. 16 zile mai târziu, Uniunea Sovietică invadează din est. Pe 27 septembrie, bombele lovesc Varșovia, iar, pe 6 octombrie, Polonia capitulează.

După capitularea Poloniei, prim-ministrul britanic, Neville Chamberlain, s-a întâlnit cu Hitler și cu Mussolini la Munchen, pentru a semna un tratat de pace între cele trei țări. Pe 9 aprilie, fără a întâmpina rezistență Germania ocupă Danemarca, iar o zi mai târziu, Norvegia. Guvernul norvegian este exilat la Londra, iar Chamberlain e forțat să demisioneze. Winston Churchill devine noul prim-ministru al Marii Britanii.

La 10 mai 1940, Germania invadează Olanda, Belgia și Luxemburg și se oprește la granița franceză. Pe 5 iunie, naziștii invadează Franța prin Luxemburg (Blitzkrieg), trecând râul Meuse, ajung și ocupă Parisul, iar guvernul francez se refugiază la Bordeaux. Franța capitulează la 22 iunie. În vara lui 1940, Luftwaffe (aviația germană) lansează Bătălia Angliei, unde Germania a fost învinsă de RAF (forțele aeriene regale), iar mașina de război nazistă cunoștea, pentru prima dată, gustul eșecului.

Foto: Historia.ro

INVAZIA POLONIEI

Pe 27 septembrie, Germania, Italia și Japonia se aliază în Pactul Tripartit, pentru a împiedica intrarea SUA în război, iar o zi mai târziu, după ce a ocupat Albania, Mussolini ordona invadarea Greciei de către trupele italiene. Grecii ies învingători și contraatacă în sudul Albaniei. După 3 săptămâni, la 20-24 noiembrie, România, Ungaria și Cehoslovacia se alătură Pactului Tripartit.

La 6 aprilie 1941, începe Războiul din Balcani, cu bombardarea Belgradului de către Germania. Concomitent este invadată Grecia. Pe 17 aprilie, după lupte grele, armata iugoslavă capitulează (Iugoslavia era formată din Slovenia, Croația, Bosnia-Herțegovina, Macedonia, Serbia, Muntenegru), iar la 27 aprilie, armata nazistă intră în Atena, astfel Albania și Grecia devenind teritorii ocupate de puterile Axei.

Pe 22 iunie 1941, Hitler lansează operațiunea de invadare a Uniunii Sovietice, Operațiunea Barbarossa. *Wermacht*-ul (infanteria), condus de generalul Paulus, primește ordine de a se împărți în două grupe: una să își continue drumul spre rezervele de petrol din munții Caucaz, iar, cea de-a doua, să ocupe orașul sovietic Stalingrad. Pe 5 decembrie,

o parte a armatei germane e oprită la porțile Moscovei de un contraatac al Armatei Roșii, iar naziștii sunt forțați să se retragă. Pe malul fluviului Volga, Stalin își trimite la Stalingrad unul dintre cei mai buni generali ai săi: generalul Ciuikov. La 22 noiembrie, trupele germane sunt încercuite în jurul Stalingradului, iar Hitler interzice capitularea.

În perioada 31 ianuarie-2 februarie, aproximativ 90000 de soldați naziști sunt luați prizonieri, iar sovieticii câștigă bătălia. Pe 7 decembrie 1941, forțele japoneze atacă Pearl Harbour (insulele Hawaii), ceea ce marchează intrarea SUA în război împotriva puterilor Axei. În martie 1942, Japonia ocupă coloniile orientale olandeze (Dutch East Indies), Indonezia, Malaezia și Bruneiul de astăzi. Patru luni mai târziu, în perioada 3-7 iunie, are loc bătălia de la Midway, în oceanul Pacific, între flota japoneză și cea americană. Navele japoneze erau Akagi, Kaga, Soryu și Hiryu, pe când SUA avea doar trei portavioane, deoarece una fusese distrusă la Port Moresby, în Papua Nouă Guinee de astăzi. Cele 3 nave erau: USS Enterprise, USS Hornet și USS Yorktown. Soarta bătăliei s-a schimbat în cinci minute, în favoarea americanilor, scufundând toate cele patru portavioane, ceea ce marchează primul succes naval al Aliților (Marea Britanie, Franța, Uniunea Sovietică, SUA, Canada) împotriva Japoniei.

La 13 mai 1943, armatele germane și italiene capitulează în Egipt, Libia și Etiopia, punând astfel capăt războiului din Africa de Nord. Pe 10 iulie, trupele britanice și americane invadează Sicilia și îi alungă pe naziști de pe insulă, iar, ulterior, Aliții avansează în sudul Italiei. Pe 19 iulie 1943, Mussolini este înlăturat, printr-un vot de neîncredere, de Marele Consiliu Fascist și este arestat, la ordinele regelui Victor Emanuel III al Italiei. După două săptămâni, după negocieri secrete cu Aliții, Italia capitulează oficial. Cinci zile mai târziu, germanii ocupă Roma și punctele strategice importante din Italia. După patru zile, Mussolini este salvat de către trupele de comando germane, iar Hitler îl face șef al noului stat socialist din nordul Italiei, Repubblica del Salo (Republica Socială Italiană).

Pe 6 iunie 1944, Aliții debarcă în Normandia, nord-vestul Franței ocupate, în operațiunea *Overlord* ținută minte ca Ziua Z. Operațiunea a constat în debarcarea a cinci armate pe plajele Normandiei: două armate americane pe plajele cu nume de cod Utah și Omaha, canadienii pe plaja Juno, iar britanicii pe plajele Gold și Sword.

Bombardiere pe USS ENTERPRISE

Imagini: wikipedia.org

OPERAȚIUNEA OVERLORD

Foto: adevarul.ro

LAGĂR NAZIST

Debarcările au fost foarte grele, au durat aproximativ opt ore pentru a securiza plajele și, mai ales, Zidul Atlanticului (construcție ordonată de Hitler să fie ridicată de la granița franco-spaniolă până la oceanul Arctic, la granița norvegiano-rusă, 4800 km).

După debarcare, britanicii și canadienii au atacat orașul Caen și l-au ocupat după șapte săptămâni. Apoi au avansat spre Saint-Lo în partea central-vestică a Franței, ulterior spre Falaise, luând prizonieri 50000 de soldați ai Wehrmacht-ului. Pe 25 august, Parisul e, în sfârșit, eliberat. Pe 1 septembrie, trupele americane intră în Lyon, iar toată valea Ronului este eliberată. Două zile mai târziu, armata a 3-a a SUA eliberează orașul Dijon, toată Franța fiind eliberată.

Pe 23 august 1944, România semnează un armnistitiu cu URSS și întoarce armele împotriva Germaniei. În decembrie 1944, Hitler lansează Ofensiva din Ardeni, prin care voia să recucerească portul Anvers, în nord-vestul Belgiei, pentru a avea acces la Marea Nordului din Belgia. Dar a eșuat și a pierdut o mare parte din puțina armată pe care o mai avea. Pe 13 februarie 1945, Arthur Harris, comandantul RAF, organizează un raid de bombe asupra orașului Dresda, în sud-estul Germaniei, capitala Saxoniei. Nimeni nu se aștepta ca Dresda să fie bombardată și distrusă în totalitate în două zile (13-14 februarie). Orașul german era denumit Florența de pe Elba, datorită arhitecturii sale.

La 17 ianuarie 1945, Armata Roșie ocupă Varșovia, capitala poloneză ocupată de naziști, și descoperă lagărele morții de la Auschwitz și Majdanek în Polonia de est. În martie, armatele britanice și americane se îndreaptă spre Germania, cu gândul de a încheia războiul.

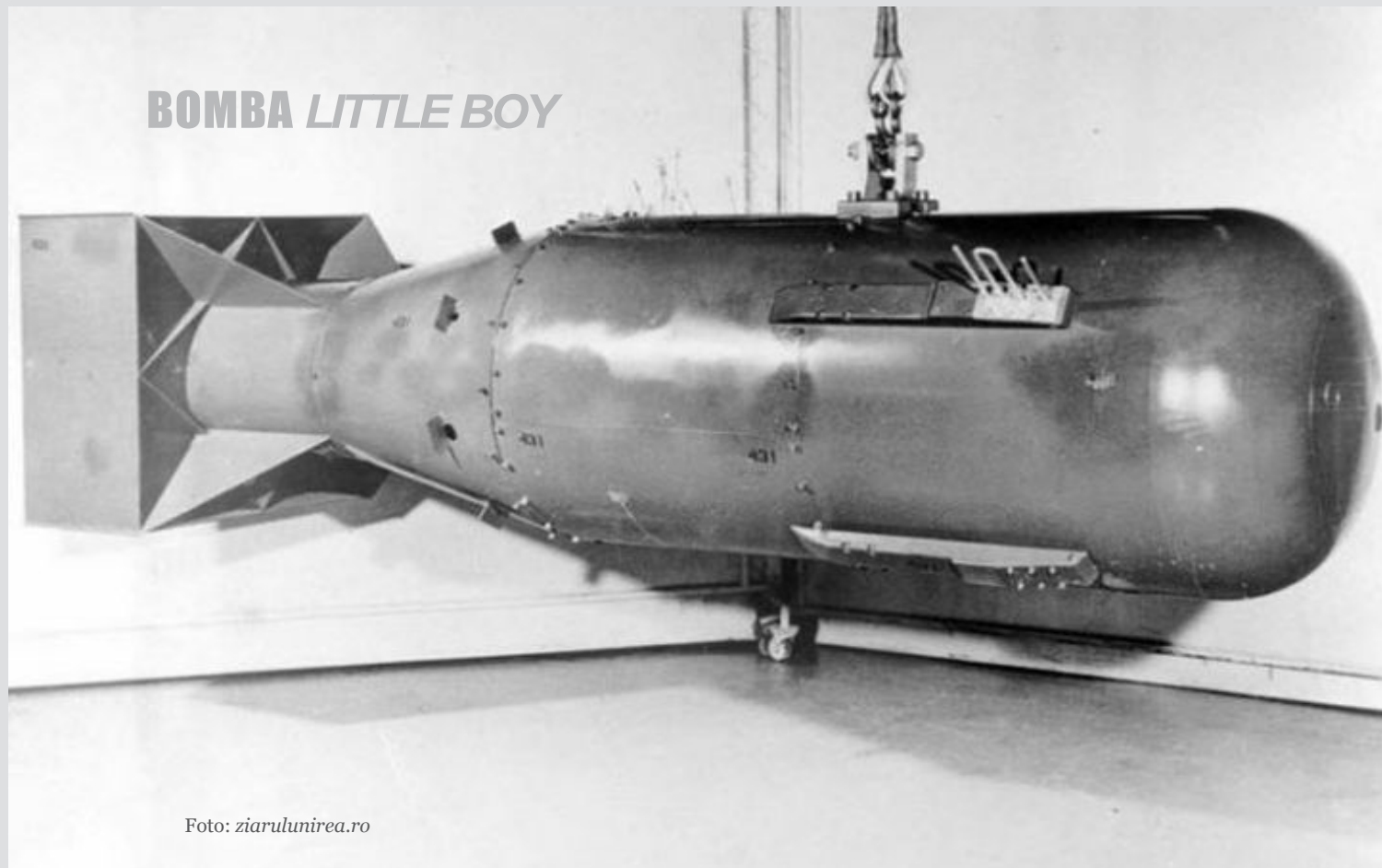
Armata lui Stalin trece fluviul Oder, la nici 80 de kilometri de Berlin. Sovieticii își împart armata în două: prima, condusă de mareșalul Georgy Zhukov, va invada Germania prin est, iar cealaltă, condusă de mareșalul Ivan Konev, prin sud-est.

În tot acest timp, olandezii au suferit enorm, naziștii tratându-i ca pe niște sclavi în timpul ocupației. După 5 zile, s-a reinstaurat guvernul de la Amsterdam, iar Olanda a fost eliberată. Urma cel mai mare obstacol pentru armatele vestice: traversarea fluviului Rin. La 17 martie, trupele generalului Omar Bradley ajung pe malul vestic al Rinului, la Cologne. Dar Hitler a ordonat dărâmarea tuturor podurilor. Din fericire, în micul oraș Remagen, un pod rămăsese în picioare, iar traversarea a durat toată noaptea. Acum, britanicii și americanii intră în inima Germaniei. Au descoperit și ei cu ochii lor lagărele morții, deoarece nu credeau în existența lor, ci că e doar propagandă sovietică.

Au eliberat lagărele Ohdruf și Buchenwald, cele mai mari din Germania. Generalul Dwight Eisenhower, Comandantul Suprem al Aliților, a chemat numaidecât întăriri, pentru ca ororile naziste să fie arătate publicului.

La 25 aprilie, Berlinul este încercuit de către Armata Roșie, iar armata britanică și cea americană se întâlnesc cu cea de-a doua divizie, pe malul fluviului Elba, lângă Leipzig. Era un moment istoric: Aliații din vest, se întâlneau cu cei din est. Pe 28 aprilie, Mussolini este împușcat de către partizanii italieni, în timp ce încerca să fugă în Elveția. Două zile mai târziu, pe 30 aprilie, orașul München este ocupat, iar Hitler se sinucide în buncărul său de sub cancelaria Reichului din Berlin și îl numește pe amiralul Karl Doenitz succesor al său. În aceeași zi, sovieticii ignoră steagurile de capitulare ale Berlinului și intră în clădirea Reichului (Parlamentul). A durat trei ore până când steagul roșu a fost agățat de unul dintre turnurile Reichstagului. Iar pe 7 mai, la ora 2:41, la sediul lui Eisenhower, în Franța, s-a semnat armistițiul de pace, în care Germania capitula necondiționat. Mareșalul Zhukov a semnat pentru Uniunea Sovietică, Sir Arthur Tedder, comandantul RAF, a semnat în numele aliaților vestici, iar în numele Germaniei a semnat mareșalul Wilhelm Keitel. Armistițiul semnat la Berlin intră în vigoare pe 8 mai, zi rămasă în istorie ca ziua victoriei în Europa (VE).

Mai rămăsese o singură problemă: în est, Japonia lupta în continuare, iar liderii armatei nici nu voiau să audă de capitulare. În Statele Unite, din iunie 1944, proiectul *Manhattan* era în desfășurare, fizicieni din toată țara lucrau la bomba atomică, prima armă nucleară din istorie, datorită puterii atomului. Președintele Roosevelt a stabilit că aceasta va fi folosită doar în cazul în care Japonia va refuza capitularea. Din păcate, acesta a murit în pe 13 aprilie 1945, iar în locul lui a ajuns Harry Truman președinte. În zorii zilei de 6 august 1945, un avion se îndrepta spre Japonia, cu bomba *Little Boy* („băiețelul”), conținând 84 kg de uraniu îmbogățit. Țintă... Hiroshima, un oraș cu aproximativ 350.000 locuitori.

La 8:15 dimineața, în timpul aglomerației urbane, au lansat bomba atomică. Din cauza radiațiilor gama, peste 70.000 de oameni au murit în mai puțin de o secundă, iar mulți alții au suferit arsuri și hemoragii.

Prim-ministrul japonez, Kantaro Suzuki, le spunea liderilor armatei, într-o ședință, că trebuie să accepte capitularea. Dar, la 4 minute de la începerea ședinței, pe data pe 9 august, sunt înștiințați de faptul că o a doua bombă a fost lansată asupra orașului Nagasaki. La 11:01, Statele Unite au lansat a doua bombă în Japonia, cauzând mii de victime. Consiliul Suprem de Război japonez, împreună cu ministrul Suzuki, supun capitularea la vot. Scorul a fost egal: 3-3. Fiind într-un impas, prim-ministrul Suzuki

face o mișcare excelentă. La miezul nopții, împăratul Hirohito, până atunci izolat de război, are în mâini decizia finală și, mai ales, soarta poporului japonez. A doua zi, Hirohito se adresează poporului la radio, rupând astfel tăcerea imperială. Le spune oamenilor că nu mai pot continua războiul, iar guvernul este gata să capituleze.

Pe 2 septembrie, generalul Douglas MacArthur acceptă capitularea Japoniei în Pacific. Ziua de 2 septembrie a rămas în isorie ca ziua Victoriei în Est (VE), iar cel mai sângeros conflict din istoria omenirii, al Doilea Război Mondial, se sfârșește cu victoria Aliaților, Germania fiind împărțită în 4 zone de influență: sovietică, britanică, americană și franceză.

Al Doilea Război Mondial

se sfârșește cu victoria Aliaților

PANDEMIA DE CORONAVIRUS

Rareș BĂLAN, absolvent,
promoția 2021

1 decembrie 2019, Wuhan, Republica Populară Chineză.

În acest oraș din regiunea Hubei, China, a apărut un nou virus nemaîntâlnit până atunci. Este vorba de coronavirus, sau COVID-19, în termeni medicali. Oamenii de știință au descoperit faptul că simptomele acestui virus coincideau, în procent de 70%, cu cele ale virusurilor SARS(1) și MERS(2).

Coronavirusul a fost identificat după ce oamenii au dezvoltat pneumonie fără să aibă o cauză clară, vaccinurile existente dovedindu-se ineficiente. Conform specialiștilor, virusul putea provoca simptome ușoare, asemănătoare gripei, dar și boli severe, precum pneumonia (boala plămânilor). Persoanele cu afecțiuni cronice existente erau mai vulnerabile la complicații. Afecțiunile preexistente raportate atunci erau: hipertensiunea arterială și alte afecțiuni cardiovasculare, diabet zaharat, afecțiuni hepatice și alte boli respiratorii.

Primele țări infectate au fost cele din estul Asiei: China, Coreea de Sud și Japonia. Ulterior, Iranul a raportat cel mai mare număr de îmbolnăviri după China. După ce multe țări din Asia au raportat infecții, Organizația Mondială a Sănătății a declarat epidemie de coronavirus. Deși planeta era într-o situație dificilă, prima țară care a scăpat în totalitate de COVID-19 a fost Vietnamul.

După ce a fost declarată epidemia, virusul s-a extins în Brazilia, Australia, Statele Unite ale Americii și Canada. Prima țară europeană afectată grav de coronavirus a fost Italia. În două săptămâni, numărul de persoane infectate a ajuns de la 5 la 8000. Virusul s-a extins în partea de nord a țării,

în regiunile Lombardia, Reggio Emilia, Veneto, Veneția și Piemonte. Guvernul de la Roma a luat hotărârea de a scoate armata pe străzi, pentru ca oamenii să fie în siguranță și să nu mai iasă din case. Pe 9 martie, Italia și-a închis toate granițele și nu a mai permis nimănui să plece sau să vină. Toate orașele au fost închise, cele mai importante fiind Roma și Milano. Au fost imagini apocaliptice în cele 2 metropole, toate străzile goale, doar armata era afară.

Din Italia, virusul a ajuns în Marea Britanie, Spania, Germania, Danemarca și Franța, iar, ulterior, în toată Europa. Pe 11 martie, Organizația Mondială a Sănătății a declarat oficial pandemia (criză la nivel global dintr-un motiv medical). COVID-19 a infectat și România, în data de 15 martie 2020 înregistrându-se 139 de cazuri. A doua țară europeană care a închis granițele a fost Republica Cehă, cu un număr de îmbolnăviri aproximativ de 2000. Singura țară care, la acea vreme, nu a avut niciun pacient infectat cu noul coronavirus a fost Coreea de Nord.

Neexistând un vaccin anti-coronavirus la acea vreme, vindecarea era foarte grea și de durată, iar mortalitatea a fost declarată de 5% la nivel mondial. Specialiștii credeau că un potențial vaccin se va dezvolta cam într-un an și jumătate sau chiar doi. După ieșirea din pandemie, experții au prezis o criză economică de durată și care va afecta întreaga planetă.

Așadar, speranța lumii întregi de a se găsi un tratament pentru acest virus s-a împlinit, iar numărul îmbolnăvirilor a scăzut vertiginos. Oare predicțiile cu privire la criza economică se vor adevăra?

¹ SARS – Sindrom Acut al Sistemului Respirator

² MERS – Sindrom Respirator din Orientul Mijlociu

DEZVOLTARE SOFTWARE PENTRU COMPANII

Dezvoltare platforme software - Echipa dedicată de programatori - Dezvoltare aplicații mobile
Scalarea echipei de programatori - Retehnologizare de proiecte și suport IT - Servicii de software design

Angajăm programator web

Cerințe:

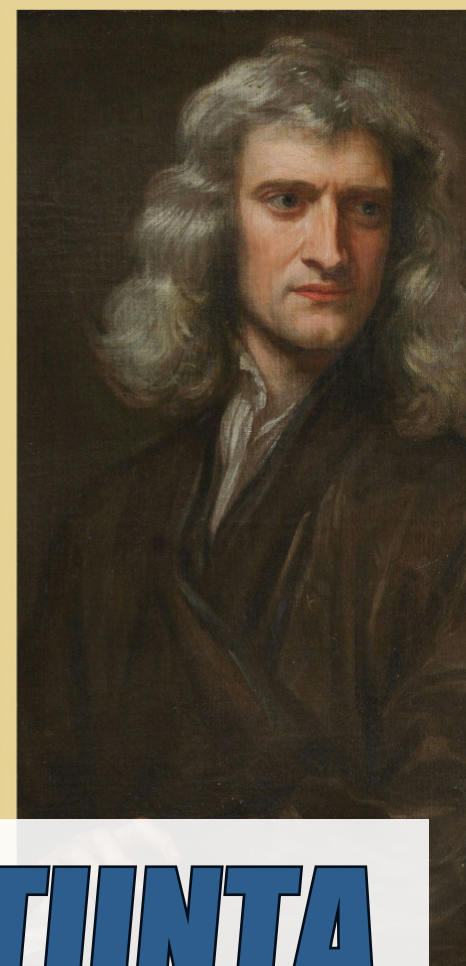
Absolvenți de studii superioare la o facultate de profil informatic.
Experiență în dezvoltarea soluțiilor informatice în ASP.NET pe IIS.
Înțelegerea serviciilor web restful, XML sau WCF.
Experiență în folosirea limbajelor front-end cum ar fi HTML, CSS și JavaScript.
Abilități bune de a folosi debugging pentru aplicații web.
Experiență în dezvoltarea de soluții informatice folosind C# și MS SQL Server.
Constituie avantaj: Dezvoltarea de aplicații mobile pe iOS și ANDROID.

Te așteptăm în echipa noastră

Trimite CV-ul tău la contact@androcath.ro

Afș: Caterina ZETU, VI

Religia ȘI ȘTIINȚA

Matei DĂIANU, absolvent, promoția 2021

Imagini: wall.alphacoders.com, peakpx.com, wikipedia.org, bbc.com, doxologia.ro, unsplash.com

Relația dintre știință și religie este un subiect controversat în zilele noastre. În general, orgoliile unor reprezentanți ai ambelor părți fac ca acest subiect să fie ignorat sau trecut sub tăcere.

Materialismul radical științific și caracterul mistic sau spiritual al religiei par, la prima vedere, a fi opuse. Mereu există o cale de mijloc, însă mijlocul e mai apropiat de o viziune decât de cealaltă.

MATERIALISM vs SPIRITUALITATE/ DUALISM:

1. **Empirismul** este filosofia conform căreia tot ce nu se poate verifica experimental (empiric) nu există. Cu alte cuvinte, tot ce este în afara lumii materiale nu are sens, nu e sigur și nu poate exista. Materialismul postulează că tot ce există e numai materie, fără entități transcendente. Succesul științei empirice este un succes al materialismului științific. Totuși, e bine de menționat că nicio lege a fizicii nu postulează că ceva în afara lumii materiale nu poate exista. Nu există legi empiric descoperite pentru a conchide că materia, spațiul și timpul sunt tot ce există. În experiența noastră de pe pământ, acesta pare plat. Dar, dacă schimbăm perspectiva din care privim lucrurile, pământul este, clar, un sferoid. Deci, experiența depinde de perspectivă. Ceva ce e în afara experienței noastre acum, nu înseamnă că va rămâne așa pentru totdeauna.

O schimbare de perspectivă, care vine cu noi paradigme, poate da naștere unor descoperiri uimitoare. Dacă „nu se vede” momentan, nu înseamnă că nu „se va vedea” mai târziu. Pe baza „nu pot testa, deci nu are sens să zic dacă există”, putem spune că nici camera noastră de zi nu există când nu suntem în ea, pentru că nu putem testa empiric o asemenea afirmație (neopozitivismul spune asta). Fizicalismul este la fel ca materialismul, doar că, în afară de materie, se adaugă spațiu și timp.

2. **Spiritualitatea** sau dualismul postulează entități ce există în afara lumii materiale (văzute), entități imateriale. Acestea sunt viziuni opuse fizicalismului, postulând ceva superior empirismului. Religia se bazează pe o astfel de ontologie a lumii, având ca entități diferiți creatori, sufletul, duhul vieții etc. Dualitatea minte-corp se încadrează în filosofii dualiste.

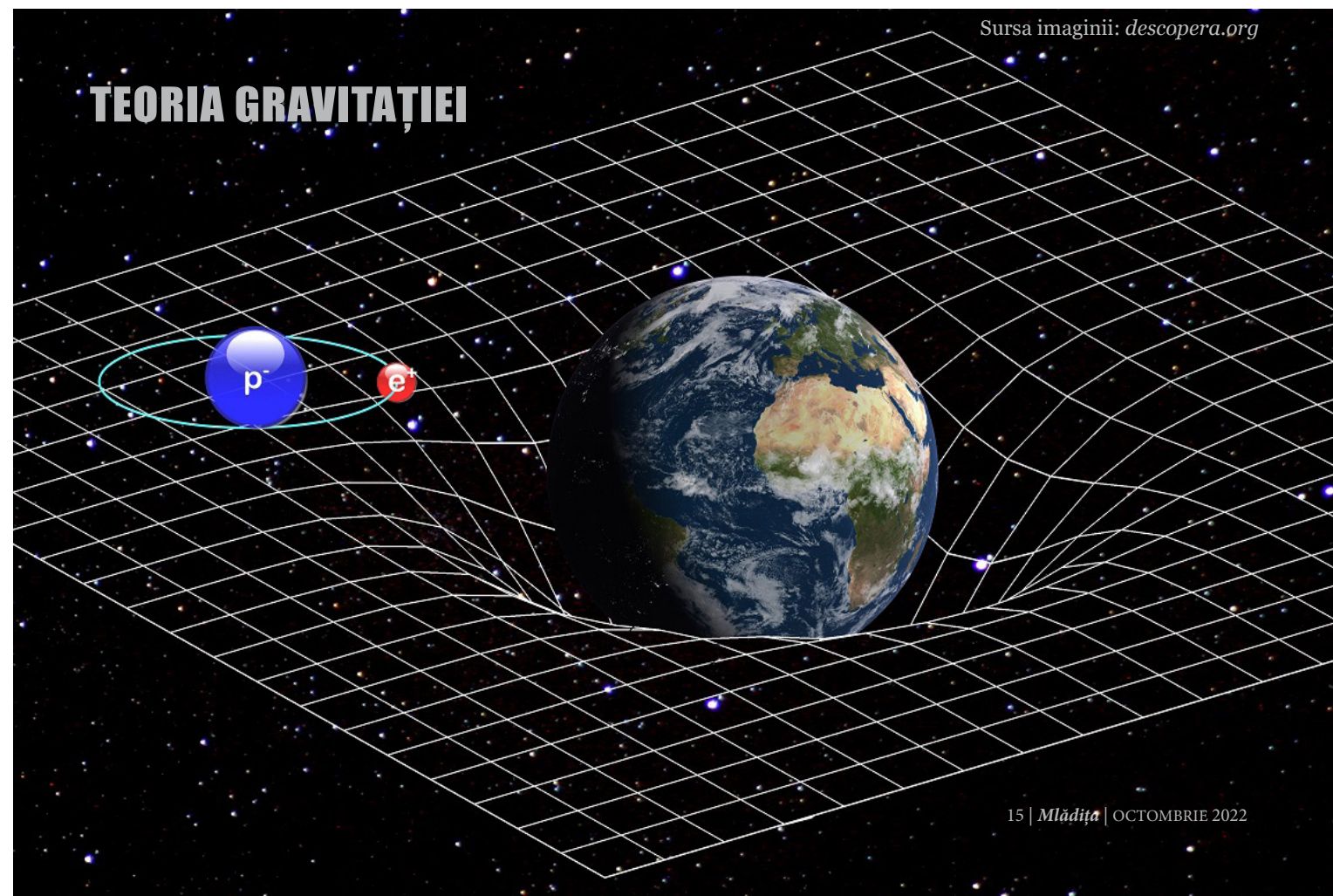
Spre deosebire de metoda științifică care se bazează pe experiment și care este dinamică (teoriile se pot schimba în fiecare zi dacă sunt aduse dovezi convingătoare), religia își păstrează fundamentele de la nașterea sa, nefiind schimbat nimic. Evoluția intelectuală a omului nu a schimbat și religia. Până la urmă, nu putem postula că *Biblia* reflectă cu adevărat ceva despre Dumnezeu, ci doar viziunea oamenilor asupra Sa de acum 2000 de ani. Dacă viziunea s-ar fi schimbat pe parcursul evoluției intelectuale a omului, poate că era mai ușor să se combine viziunea religioasă cu metoda științifică, viziunea religiei ținând pasul cu știința. În plus, spre deosebire de oamenii de știință, majoritatea celor religioși nu trebuie să își facă griji despre natura lumii în care trăim. În orice lucru îl vor postula pe Dumnezeu și au scăpat de greutatea gândului, în timp ce oamenii de știință creează noi paradigme despre lumea în care trăim.

Johannes Kepler credea că planetele sunt ținute pe orbite de îngeri. Lucrurile s-au schimbat când Isaac Newton a descoperit gravitația, inventând *Legea Universală a Atracției*. Îl pot cita pe Nikola Tesla: „Ceea ce un om numește Dumnezeu, alt om numește legile fizicii”. Acest citat poate să arate că Dumnezeu nu este necesar, sau că Dumnezeu este echivalent cu legile fizicii. Interpretarea o las la alegerea cititorului. După exemplul cu Kepler și Newton, putem conchide că Dumnezeu este răspunsul până cineva inteligent rezolvă problema natural (nu vreau să fiu înțeles greșit și să se spună că de aici am tras concluzia că nu există Dumnezeu).

O altă critică a mea este că foarte puțini oameni sunt, cu adevărat, credincioși. Credința adevărată sau pură se simte. Există o categorie de oameni care sunt credincioși doar pentru că

asa sunt învățați din familie, luând credința ca un dat, ca o axiomă. Aceasta nu este credință pură, ci autoritarism. Mai există oameni care își bazează credința pe interes (interesul de a nu muri, de a fi ceva după moarte, de a nu fi singur într-o lume indiferentă de ce simți și crezi). Această credință, bazată pe teamă și pe interes, nu este nici ea credință pură. Acum am rămas cu cei care cred cu adevărat în Dumnezeu. Nu îmi permit să îi descriu sau să îi cataloghez, pentru că ei îl simt pe Dumnezeu, iar eu văd, din exterior, doar aparențele.

Metoda mea empirică de a cataloga oamenii cedează la această ultimă categorie. Cu toate că, poate, am fost critic, nu voi da verdictul așa de repede. Voi prezenta cum privesc eu aceste două perspective diferite ale lumii. Să ne imaginăm că avem mai multe bucațele de diamant.

Însă ce nu știu ele este că niciuna nu are valoare fără cealaltă, pentru că, doar combinate, creează întregul diamant, conținând și adevărul absolut. Deci, cu alte cuvinte, așa se întâmplă și cu religia și cu știința: 2 perspective diferite ale lumii aparent, dar, dintr-o perspectivă superioară, ele se completează reciproc. Încerc să fiu imparțial, dar tind să cred că paradigma ultimă a lumii este mai apropiată de metoda științifică.

UNDE ESTE PUNCTUL DE ÎNTÂLNIRE?

Am menționat că religia și știința se pot combina într-o paradigmă ultimă a lumii. Am ales și unde religia poate primi o șansă în acest sens. Cred că subiectul la care religia poate ajuta este conștiința. Aici, conștiința înseamnă acea stare subiectivă unică de a fi „eu“, acea stare de a percepe lumea din jur, starea subiectivă de „sine“. Majoritatea oamenilor ar spune că acest aspect este rezolvat de interacțiunile din creier dintre neuroni, ceea ce este parțial adevărat. S-a demonstrat că există activitate neuronală cu 800 de milisecunde înainte de a avea intenția conștientă de a face ceva. Dar unde este posibila eroare în a conchide că activitatea neuronală este de una singură responsabilă pentru crearea conștiinței? Acum intervine un concept numit în filozofie *Qualia*. Există o tradiție în filozofie de a face diferența dintre minte și corp. De exemplu: Cum pot niște simple interacțiuni dintre neuroni (entități materiale) impersonali să dea naștere acestei senzații subiective de sine personal? Ce face tranziția de la aceste interacțiuni electrochimice la a avea această stare de „eu“. Pot aceste interacțiuni și transmisiuni să explice generarea culorilor (un exemplu)? Oamenii văd cerul albastru. Dar, până la urmă, ce e albastru? Fotonii (partea corpusculară a dualității undă-particulă) nu duc culoare, ci doar energie. Atunci, albastru trebuie să vină nu de la lumina din jur, ci din creier. Dar este ceva albastru în creier? Este ceva ce ar demonstra că văd albastru când mă uit la cer? Nu e nimic albastru sau de orice altă culoare în creier. Acestea sunt senzații subiective ce, aparent, nu pot fi explicate folosind metode din afară, metode empirice.

„religia și știința se pot combina într-o paradigmă ultimă a lumii“

Putem spune că un neuron nu simte sau vede, dar o mulțime de neuroni pot genera o astfel de senzație. Celor care s-au gândit la acest argument le propun următorul experiment mental: Vă jucați cu piese LEGO galbene și construiți diferite structuri (la fel cum atomii creează structuri complexe precum creierul). Structurile create vor avea proprietăți diferite, în afară de formă, decât piesa în sine? Construcția va fi tot galbenă, tot solidă etc. Un atom nu simte, un atom nu vede. După raționamentul cu piesele de LEGO, cum ar putea o mulțime de atomi care nu văd, nu simt, să dea naștere senzației de albastru sau senzației de durere? Aceste stări subiective sunt cunoscute sub numele de *Qualia*. Nu pot să creez un test empiric pentru a verifica dacă ce văd eu ca albastru este ce vezi tu când spui albastru, un test care să prezică cum arată „albastru“ din afară.

Culorile, sentimentele au sens doar din interiorul sistemului. Să spunem că neuronii 1, 2 și 3 sunt responsabili pentru durere și neurocercetătorii pot prezice când mă doare ceva. Dar senzația de „durere“ nu vine la pachet cu a spune că mă doare. Când spun unui om că mă doare burta, el nu știe, nu poate descoperi din afară senzația mea de durere de burtă. Acest caracter exclusiv subiectiv al conștiinței este un subiect pe care, deocamdată, știința nu îl poate desluși. Există voci care spun că niciodată nu va fi deslușit, deoarece datele empirice tratează totul din exterior, obiectiv, iar conștiința este ceva exclusiv subiectiv.

Există filozofi care susțin că totul este o iluzie și că *Qualia* este un concept nefolositor și generator de confuzii. Dar faptul că mă doare ceva este o iluzie? Faptul că văd albastru este o iluzie? Până la urmă, tot ce știu și văd este datorat faptului că am conștiință, adică pot să percep mediul extern. Până și empirismul se bazează pe experiență. Prin urmare, dacă acea cameră de zi menționată anterior nu există până nu mă uit la ea (să îi testez empiric existența), observarea acesteia aduce în discuție faptul că devin conștient de existența ei.

Așadar: **conștiința este legătura dintre ființe și univers**. Datorită ei accesăm informația universului și, prin ea, acesta se manifestă pentru ca noi să îl observăm. Așa cum am spus, conștiința este șansa pe care spiritualitatea și dualismul o au. Putem trăi într-o lume duală: există corp și există minte. Dar va putea explica vreodată știința aceste stări subiective? Nimeni nu știe dacă vom putea desluși acest mister: are sau nu conștiința un caracter transcendent? Eu prefer să rămân deschis oricărei posibilități. Chiar dacă există corelații clare între conștiință și creier, acestea nu implică și cauzalitatea. Corelarea și cauzalitatea sunt două concepte des confundate. Două lucruri pot fi corelate, dar aceasta nu demonstrează o cauzalitate între cele două. Există o ipoteză care încearcă să rezolve problema grea a

conștiinței numită *panpsihism*.

Panpsihismul susține că orice obiect are un caracter psihic, are un anumit grad de ceea ce numim conștiință. Bunăoară, dacă atomii care nu au caractere psihice dau naștere unor astfel de proprietăți, panpsihismul susține că este fundamentală conștiința și că până și atomii posedă o anumită conștiință. Orice lucru din jur are conștiință, atâta timp cât există informație în obiect. Problema cu panpsihismul este că nu explică cum se creează conștiința noastră, pentru că, de exemplu, o casă are mult mai mulți atomi ca omul, deci posedă mult mai multe unități de conștiință, dar, totuși, aceasta nu pare să prezinte caractere psihice.

Mai există și alte variante de gândire. Dacă avem un radio și schimbăm volumul, de pildă, vom găsi o corelație între intensitatea vocilor și butoanele radioului. Putem conchide că vocile vin din radio, iar această concluzie este falsă, pentru că vocile nu vin din radio. În acest caz, s-a încurcat conceptul de corelație cu cel de cauzalitate.

Așa poate fi și cu conștiința: există corelații clare cu creierul, dar aceasta nu implică faptul că stările conștiente sunt cauzate de activitatea neuronală. La fel ca vocile, stările conștiente pot veni dintr-un loc diferit. Deci, la fel ca radioul, creierul poate fi doar obiectul ce face legătura între noi și ceea ce cauzează conștiința. Cu alte cuvinte, noi am fi doar niște păpuși manevrate de păpușar, nu am avea liber-arbitru (oricum nu îl avem) nici dacă activitatea neuronală cauzează conștiința.

Dar cine este păpușarul? Nu se știe. În orice caz, se poate ca răspunsul să fie simplu și doar modul nostru de abordare a problemei a creat o situație grea; poate că încă nu am formulat întrebarea corectă, sau poate că este chiar cea mai grea întrebare din istoria umanității: spunem că nu înțelegem lumea, dar nici măcar nu înțelegem mecanismul care ne face conștienți de faptul că nu înțelegem lumea.

George și corabia timpului

de Lucy Hawking

- Prezentare -

Ioana Stoian, VI

Foto: [humanitas.ro](https://www.humanitas.ro)

**În carte este abordată ideea unui viitor
întunecat, în care niciun om nu are
dreptul la
cunoaștere**

Când ne gândim la viitor, de obicei ne imaginăm o lume guvernată de tehnologie avansată. Acest tip de viitor ar fi unul bun, în general, la care fiecare om speră. Cu toate acestea, cum ar fi să ne închipuim un viitor sumbru?

George și corabia timpului este ultima carte dintr-o serie de șase volume seria *George* după cum o numesc autorii ei, Stephen și Lucy Hawking. Totuși, această carte este scrisă numai de Lucy, deoarece tatăl ei, Stephen Hawking, a murit înainte de scrierea ultimei cărți. Este abordată ideea unui viitor întunecat, în care niciun om nu are dreptul la cunoaștere. Protagonistul, George, ajunge în aceste vremuri împreună cu robotul său, Boltzmann, prin intermediul rachetei lor care acționează ca o mașină a timpului. În penultimul volum al seriei, cei doi pornesc pe această rachetă, numită „Artemis”, după ce salvează câțiva copii de un geniu malefic alături de prietena lui George, Annie.

arid care era, în trecut, orașul natal al lui George, ne aflăm în anul 2081. Multe întâmplări catastrofale s-au petrecut. Lumea este acum împărțită în trei ținuturi: Corporația-regat Eden, Dincolo și n-ah Alba. Edenul și Dincolo sunt conduse de un regim tiranic, în care copiii nu știu ce înseamnă cuvântul *familie*, iar oamenii trăiesc ca în Evul Mediu. De asemenea, multe noțiuni din zilele noastre nu mai există, de exemplu cuvintele *an* și *metru*. Acum, în loc de *metru*, se spune *dumpometru*, iar în loc de *an* se zice *dump de soare*. De ce? Deoarece noua „dinastie” care conduce Edenul se numește Dump, conducătorul actual fiind Trellis Dump al Doilea, fiul lui Trellis Dump Întâiul. Smulgând puterea și începând război, ei au ajuns să cucerească lumea aproape în întregime. Cu toate acestea, există un loc în care poți trăi liber: n-ah Alba. Acesta este singurul țărm care este guvernat într-un mod corect, care s-a format după ce s-a despărțit complet de Eden. După cum se spune în carte: „E feroce, zise ea. Independentă. Avansată. Inamicul mortal al Edenului. Isteață. Descurcăreață. Ca să folosesc cuvântul interzis – plină de imaginație. E țărmul ei. Făcut după chipul și asemănarea ei. cele două corporații, n-ah Alba a decis să rămână independentă.”

Foto: thehindu.com

LUCY și STEPHEN HAWKING

A tăiat granița cu fierăstrăul, pentru a separa cele două ținuturi după Marea Perturbare, și a împiedicat armata de roboți a lui Trellis Dump să preia conducerea. De atunci, n-ah Alba plutește în ocean. Ea a făcut totul. Poți ajunge acolo doar trecând Strâmtoarea Ananghiei prin locul cel mai îngust, ceea ce presupune să străbați Edenopolisul, capitala Edenului.“

Toate aceste informații îi sunt spuse lui George de către o fată de nouă ani, Eroina, care se dovedește a fi nepoata lui Annie, și Empireu, robotul Eroinei. Acesta este, de fapt, unul dintre prietenii din trecut ai lui George, un supercomputer numit Cosmos, care s-a deghizat drept robot pentru a nu putea fi găsit de oamenii lui Trellis Dump.

În aceste timpuri, copiii de diverse vârste sunt duși într-un loc numit „Academia Minunilor“, despre care le este spus că este un loc minunat! Totuși, adevărul este cu totul altul. Pentru a avea destulă inteligență ca să își păstreze domnia, Trellis Dump are nevoie de mai multă înțelepciune. Din acest motiv, el a întemeiat Academia Minunilor, unde inteligența copiilor este extrasă și dăruită lui Trellis Dump al Doilea. Nimu, Ministrul Științei și tutorele, și mama Eroinei știu asta, așa că aranjează ca George și Boltzmann să o ducă pe Eroina în n-ah Alba.

În călătoria lor, cei trei întâmpină multe primejdii, inclusiv un tigru cu colți de sabie, care, din nefericire, îl distruge pe Boltzmann.

După înfrângerea prădătorului de către George, el și Eroina îl întâlnesc pe Atticus, un băiat al cărui popor a ajuns să trăiască în junglă, deoarece nu a dorit să se supună regimului plin de asupriri al Edenului. Mama lui, Matuska, îi povestește lui George și Eroinei despre teama continuă pe care a trăit-o la Academia Minunilor, de unde a fost salvată de o războinică misterioasă. Poporul pe care îl conduce este format din mai mulți oameni care nu au dorit să își părăsească familiile și cunoștințele, chiar dacă aceasta înseamnă să trăiască ca în Epoca de Piatră. Între timp, Eroina fuge pe furiș, ea încă crezând că Academia Minunilor este un loc bun.

În căutarea Eroinei, George și Atticus sunt nevoiți să meargă în Edenopolis, unde tocmai se desfășura Ziua Socotelii. De asemenea, în această zi „specială“, Trellis Dump face un tratat de pace cu regina din Dincolo, Bimbolina Kimobolina, care, în loc să vorbească prin cuvinte, vorbește prin emoticoane, o limbă numită *emotilimba*. Atticus, fiind complet fascinat de regină, îl face pe George să mai stea un pic să o privească, fapt care duce la prinderea lor de către Slimicus Slimovici, un Vânător de Copii faimos în Eden. El îl duce pe George în turnul lui Trellis Dump, care îi dă ordin să meargă la n-ah Alba și să o aducă pe conducătoarea ținutului la el.

Când ajunge, într-un final, în n-ah Alba, George descoperă cu bucurie faptul că Annie, vechea lui prietenă, este cea care

conduce în n-ah Alba. Ea îi povestește despre toate nelegiurile care i s-au întâmplat familiei ei din cauza dinastiei Dump. Mama i-a murit înainte ca Trellis Dump Întâiul să preia conducerea, iar tatăl ei, Eric, s-a recăsătorit, așa apărând pe lume Nimu, sora vitregă a lui Annie. Când tatăl lui Trellis Dump al Doilea a preluat puterea, Eric a plănuț să aranjeze în secret o răscoală a roboților pentru a opri dinastia Dump. Dar cineva l-a trădat, iar el a fost trimis pe Marte.

După multe certuri, Annie acceptă să meargă cu George înapoi la Trellis Dump, unde se află că Empireu este cel care l-a trădat pe tatăl lui Annie. Acesta a făcut-o din greșeală, neștiind că a trimis o informație secretă unui rival. George îl iartă, dar Annie începe să se ferească de el.

Ajunși în turnul lui Dump, Annie îl înfruntă pe conducătorul Edenului, iar Eroina se întoarce alături de o imensă armată de copii, toți evadați de la Academia Minunilor. Eroina are curajul să îl confrunte pe Trellis Dump al Doilea în legătură cu modul în care erau tratați copiii, iar Annie le ordonă roboților să îl închidă pe Dump și pe aliații lui într-o celulă.

La final, toate personajele se reunesc, iar regimul impus de dinastia Dump este distrus complet. Totuși, lumea are întotdeauna nevoie de cineva care să o conducă. Când este propusă pentru acest rol, Annie refuză, spunând că noua lume aparține copiilor, acesta fiind prezentul lor.

♦ Fotograf: MIRUNA ALOMAN

Coordonator:

Corina Buzoianu

CERCUL DE

Foto SpiruHaret

♦ Fotograf: MARIA STĂNESCU

Coordonator:

Corina Buzoianu

Isabela MIRCEA, VII

„Visul unui fluier“ de Hermann Hesse

BASM

Ioana STOLAN, VI

Herman Hesse, scriitor german care a fost laureat cu Premiul Nobel în anul 1946, este, din punctul meu de vedere, unul dintre cei mai filozofici scriitori cărora le-am citit una sau mai multe cărți.

Visul unui fluier, a cincea poveste din volumul *Basme* de Herman Hesse, abordează ideea de cunoaștere a sinelui, după cum se poate observa în următoarea secvență din basm: „Și ca să aflu ceea ce de acum bănuiam, m-am aplecat peste marginea bărcii și am ridicat felinarul, iar din oglinda neagră a apei privea spre mine o față cu trăsături aspre și ochi cenușii, o față bătrână, știutoare – eram eu însumi.“

Personajul principal, un simplu cântăreț din fluier, după mai multe întâmplări fericite, ajunge să plutească pe o apă fără sfârșit într-o barcă alături de un om singur. De fiecare dată când această persoană cânta, fluierarul începea să se îndoiască și mai mult despre toate cele pe care le știa despre viață. Viața știută de el era luminoasă și plină de veselii, în timp ce lumea spusă de om era sumbră și plină de tristeți.

În opinia mea, în afară de faptul că textul reflectă conceptul de cunoaștere a sinelui, acesta mai abordează și ideea de maturizare. Acest tânăr, după cum se poate presupune, trece prima dată prin evenimente care îi lasă amintiri plăcute, aceasta fiind copilăria, și, posibil, adolescența, iar, după aceea, se descoperă pe el așa cum este cu adevărat, aceasta reprezentând tinerețea, urmată de maturitate.

Foto: libris.ro

GIMNASTICA

Maria STĂNESCU, VI

Gimnastică artistică

Gimnastica artistică este o ramură a gimnasticii în care sportivii execută o serie de mișcări pe aparate. Probele la feminin sunt: sărituri, paralele, bârnă, sol, iar, la masculin - sol, cal cu mânere, inele, sărituri, paralele și bară fixă. Acest sport este condus de Federația Internațională de Gimnastică. Gimnastica artistică (atât probele masculine, cât și cele feminine) sunt discipline olimpice.

Campioana României la gimnastica artistică a fost Nadia Comaneci. Nadia Elena Comăneci este o gimnastă româncă și prima din lume care a primit nota zece într-un concurs olimpic de gimnastică. Este câștigătoare a cinci medalii olimpice de aur. Este considerată a fi una dintre cele mai bune sportive ale secolului XX și una dintre cele mai bune gimnaste ale lumii, din toate timpurile, „Zeița de la Montreal”.

Gimnastică ritmică

Gimnastica ritmică este o ramură a gimnasticii, fiind singura disciplină sportivă exclusiv feminină. A devenit probă olimpică în 1984.

Programele de gimnastică ritmică se desfășoară pe muzică, durează între 60 și 120 de secunde și sunt notate de trei echipe de arbitri. Practicanții folosesc cinci articole de

echipament în programul lor: o pereche de măciuci, o panglică, o coardă, o minge și un cerc.

Primele regulamente de concurs, categorii și programe de concurs pentru gimnastica ritmică au fost întocmite în Uniunea Sovietică. Apoi s-a extins, devenind o ramură de sine stătătoare, cu concursuri interne și internaționale și regulamente întocmite de Federația de specialitate. Ca în cazul gimnasticii sportive, exercițiile sunt impuse și liber alese. Primul concurs de gimnastică ritmică din România s-a desfășurat în anul 1956.

Gimnastică aerobică

Gimnastica aerobică este un sport care se practică pe parchet, cu o încălțăminte specială, asemănătoare tenișilor.

Gimnastica aerobică are 4 categorii: 9-11 ani, 12-14 ani, 15-17 ani, seniori.

Sunt practicate cinci probe:

- *Individual*, o singură persoană.
- *Cuplu-mix-per* este o probă formată din echipa băiat-fată.
- *Trio* este format din trei persoane, de orice gen.
- *Ansamblu*: acum câțiva ani era format din șase persoane, iar astăzi - din cinci.

Gimnastica aerobică se deosebește de celelalte prin cele 4 grupe de elemente: *diversă, forță, detentă, mobilitate*.

Sursa imaginii: pinterest.com

Sursa textului: https://ro.wikipedia.org/wiki/Gimnastic%C4%83_aerobic%C4%83

BALET

Maria STĂNESCU, VI

Baletul este un gen de dans artistic figurativ, spectacol teatral executat de una sau mai multe persoane. „Un corp, un ansamblu de balet compus din balerini și balerine, execută dansuri și mișcări mimice, după o compoziție muzicală”.

Cu mult înainte de a se vorbi oamenii comunicau prin dans. În secolele Evul mediu, se numea *balet* o melodie care însoțea un anume dans, iar, în Franța, și versurile care se cântau în această împrejurare. Dansul avea un caracter mimetic, presupunând o punere în scenă minimală.

Cu timpul, baletul a devenit o artă. A evoluat de la un dans social pentru nobili, la o artă care fascinează prin frumusețe, grație, libertate și emoție. Ca în orice artă, baletul are câteva curiozități care merită a fi împărtășite!

Amalia Brugnoli a fost prima balerină care a dansat vreodată pe poante în spectacolul *Zâna și Cavalerul (La Fée et le Chevalier)*, balet de Armand Vestris, în anul 1823.

Cel mai popular balet din lume este *Spărgătorul de nuci*, spectacol care a avut premiera în anul 1892, pe scena Teatrului Mariinsky, din Sankt Petersburg și bazat pe povestea fantastică a scriitorului Ernst Hoffman, în regia și coregrafia maestrului de balet Lev Ivanov. Acesta l-a înlocuit pe Marius Petipa încă de la începutul montării, pentru că se îmbolnăvisese.

În ziua de astăzi baletul rămâne una dintre cele mai frumoase arte.

Baletul rămâne una dintre cele mai frumoase arte.

Sursa foto: [istockphoto.com](https://www.istockphoto.com)

Sursa textului: <https://ro.wikipedia.org/wiki/Balet>

CĂLĂTORIE PRINTRE CĂRȚI

BOOK-FEST

INVITATI SPECIAL: COLEEN HOOVER, CHRISTINA ROSETTI
ȘI MULTI ALȚII

Afiș: Adela SAMOILĂ, Anastasia PĂUNA, Carla NEAGU, VI

CÂND?
4 AUGUST 2022
UNDE?

PAVILIOANELE ROMEXPO
DE CE?
ZIUA INTERNAȚIONALĂ A
LECTURII

Micii scriitori

Imagine: wallpaperflare.com/

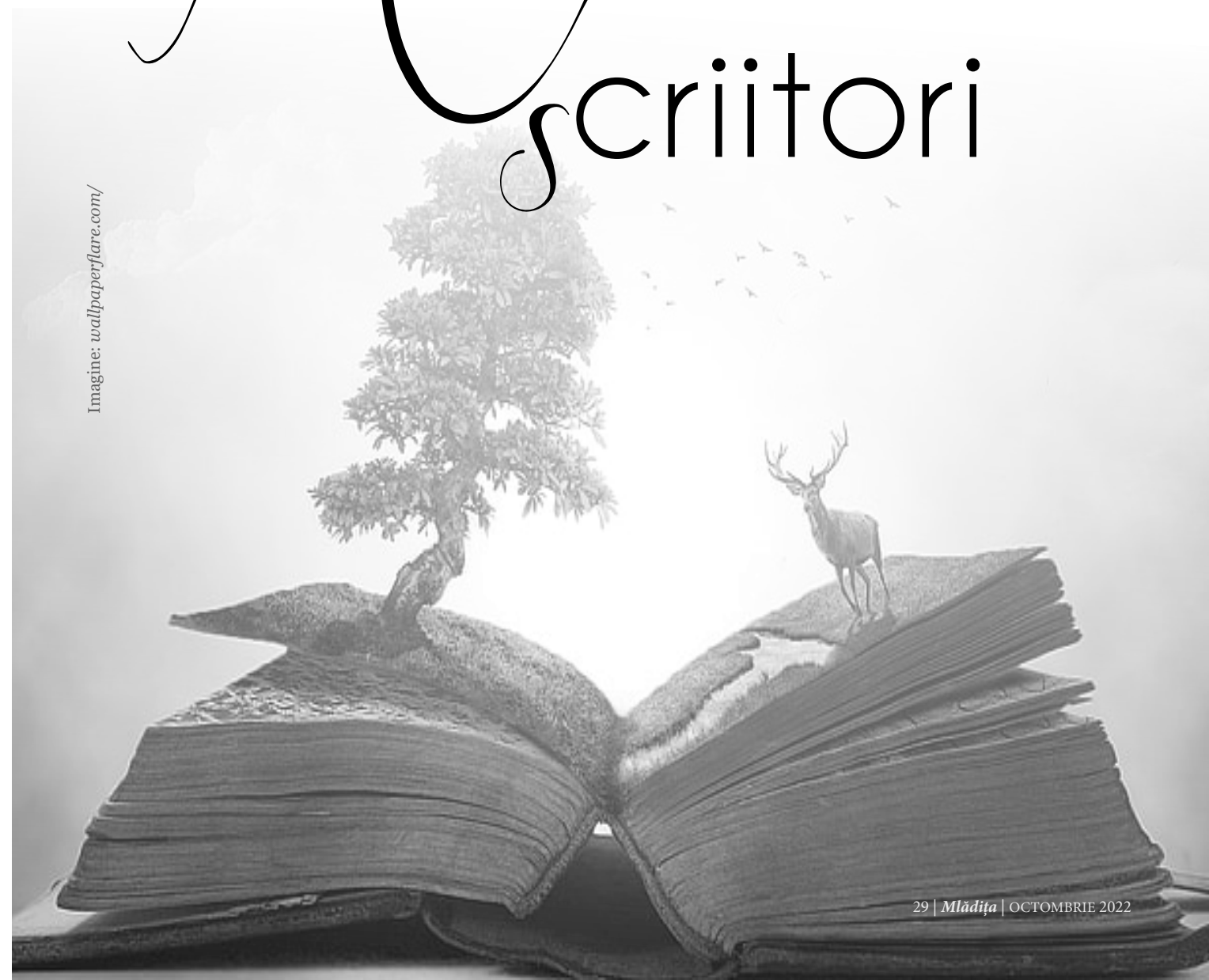

Foto: wallpaperflare.com

CHEMAREA ZEILOR

roman

Ioana STOLAN, VI

Capitolul 10

- fragment -

I

momentul acela, când eu și Annie ne scufundam, iar Annie, cel mai probabil, se îneca, m-am simțit ca cea mea inutilă persoană de pe planetă.

Atunci, mi-am amintit de o întâmplare de pe vremea când aveam șase ani. Mama și cu mine eram pe plajă, iar ea mă învăța să înot. Credeți sau nu, chiar dacă ești fiul zeului mării, nu te naști cu abilitatea de a înota, trebuie să înveți cum se face.

Avea mama o vorbă: „Nu există nu pot, dar există nu vreau“. Mereu când încercam ceva nou, ea îmi spunea asta din nou și din nou. Știu că pare ciudat, dar zicala asta mi-a salvat viața odată.

Ca să înveți să înoți, de obicei trebuie să îți iei un antrenor și să exersezi de câteva ori pe săptămână. Eu nu am avut bani pentru așa ceva, pentru că salariul mamei nu era prea mare. Deci, ca să învăț să înot, mă duceam în apă zilnic și, cu timpul, am reușit să stau la suprafața apei și să dau din mâini și din picioare ca să nu mă scufund.

În acea zi, mama îmi arătase cum să sar în apă și mă lăsase să încerc singur, ca să prind mișcarea. Deodată, un val gigantic a răsarit din apă, iar eu am fost prea lent. Valul m-a înghițit.

Înainte să continuăm povestea, trebuie să vă spun ceva. Înainte ca toți colegii mei de clasă să înceapă să spună cât de oribil sunt, aveam mult

mai multă încredere în mine decât am acum. Nu am fost niciodată cel mai deștept, cel mai curajos sau cel mai prietenos, dar mereu mă descurcam în ce doream să fac. De exemplu, sporturile pe apă și memorarea mitologiei grecești. Nu o să am niciodată memoria lui Annie, dar măcar nu am uitat lucrurile esențiale. Iar când ești semizeu, mitologia greacă este ca un fel de Biblie pentru creștini sau de Coran pentru musulmani. Ați prins ideea.

Acum haideți să revenim. Deci, eu, înghițit de apă, iar mama nu poate face nimic.

Foto: pinterest.com

Când m-am trezit în mare, mi-a înghețat sângele în vine. Mi-a fost prea frică să fac ceva, ceea ce, gândindu-mă acum, este o exagerare. Practic, eu nu mă pot îneca. Evident, pe atunci nu știam, deci nu am îndrăznit să îmi deschid gura, ci am preferat să o las închisă ca să mai am aer.

Totul părea fără speranță. Totuși, deodată, mi-am amintit vorba mamei: puteam ieși la suprafață, nu există să nu pot. Asta m-a motivat și am reușit să îmi fac curajul să înot ca să ies din apă. Marea a părut să mă asculte, și m-am catapultat, la propriu, afară.

Acum nu mai era atât de ușor. Desigur, puteam să văd și să respir sub apă, dar nu era cine știe ce de văzut. Marea era o întindere neagră de lichid, unde nu puteai distinge mai nimic. Era atât de întunecat și niciun sunet nu reverba dinspre abisul tăcut.

- Annie?

Nu am primit niciun răspuns. Mi-am dat seama curând că întrebarea mea fusese inutilă. Dar, deodată, am întrezărit o licărire aurie din fața mea. Am înotat înspre acolo, și, surpriză! Am găsit-o pe Annie!

Ea plutea inconștientă pe apă, cu hainele

și părul ude learcă. Ghiozdanul cu provizii îi rămăsese unde fusese, ceea ce m-a făcut să-mi amintesc: rucsacul meu unde era? Cel mai probabil se scufundase împreună cu barca. Nu mai avea rost să îl caut acum. Spre norocul meu, mi-a venit o idee prin care aș fi putut să o salvez pe Annie. Am înotat până la suprafață și am zărit o scândură rămasă din barca noastră. Am apucat-o și am dus-o până la Annie. Am reușit, cumva, să o fac pe Annie să plutească pe apă, dar să plutească pe scândură, ceea ce însemna că nu mai era riscul ca ea să se înece.

În acel moment, am realizat ceva. Corpurile solide și grele nu ar fi trebuit să se scufunde, în loc să plutească? Atunci, cum de Annie plutise înainte să fie sprijinită de bucata de lemn a bărcii? Nu am avut prea mult timp să mă gândesc, deoarece o rafală puternică de vânt m-a lovit, m-a răsucit prin apă și m-a lăsat fără cunoștință. Cu această ocazie, am făcut o descoperire: copiii lui Posiedon pot respira și vedea sub apă, dar nu înseamnă că nu pot rămâne inconștienți sub ea. Este cam același lucru ca la suprafață: pământul nu îi face imuni pe copiii Demetrei, iar aerul nu îi face imuni pe copiii lui Zeus sau ai lui Eol.

Acum, ca să lămuresc un lucru: când am zis rafală puternică, m-am referit la o rafală puternică, m-am referit la o rafală cu puterea unei vijelii, o părticică dintr-o furtună mare. La semizei, atunci când ceva rău se întâmplă, trebuie mereu să fie de zece ori mai grav decât la oameni.

Cât timp eram inconștient, am visat. Mai visasem și înainte, dar niciodată la fel ca în acea zi. Eram într-o sală mare cu un tavan înalt și cu pereți și podele din marmură. Părea o sală dintr-un muzeu, și chiar era. Peste tot erau statui, busturi sau bucăți de piatră ce ilustrau diverse scene. Cu toate astea, aceste artefacte mi se păreau similare. Mănat de acest instinct, am citit inscripția de sub statuia fără mâini a unei femei îmbrăcate într-un chiton grecesc, sub a cărei mână dreaptă era o altă statuie mai mică a unei alte fete. Pe inscripție scria „Artemis“. Mi-am dat seama că mă aflu într-un muzeu, la secțiunea de mitologie greacă. Dar cum ajunseseam acolo?

Deodată, cineva a intrat în expoziție. Acel cineva purta o geacă neagră a cărei glugă îi era trasă peste cap, deci nu i-am putut zări fața. *Blugii* săi erau rupți, iar adidașii îi erau murdari. Pantalonii și încălțăminte îi erau de aceeași culoare ca geaca, de parcă voia să se piardă în peisajul întunecat. Acea persoană s-a oprit în fața capului sculptat în piatră albă al unui bărbat bărbos, de parcă ar fi așteptat pe cineva. Era destul de ciudat, de ce ar fi așteptat cineva pe altcineva la acea oră târzie, când luna era deja sus pe cer?

Bănuielile mele s-au dovedit a fi adevărate. O a doua persoană, o tânără, a apărut în cameră într-o explozie de culori și s-a dus lângă omul îmbrăcat în negru. Pielea sa era bronzată, de parcă ar fi stat în fiecare zi la soare. Părul cârlionțat îi era lung până la șolduri. Purta o rochie turcoaz și lungă până la tălpi și sandale. Cu toate astea, era ceva ciudat la șuvițele ei. Li se tot schimba culoarea, căpătând, pe rând, toate culorile curcubeului.

- Mă bucur că ați putut veni, stăpână Iris, spuse cel în negru.

Iris?! În mitologia greacă, Iris era zeița curcubeului și mesagera zeilor.

- Oferta ta a fost interesantă, Christopher, a spus zeița. Nu aș fi putut-o rata. Cu toate astea, planul tău este foarte riscant. Ne-ar pune în pericol pe amândoi și pe toți ceilalți care sunt implicați.

- Nu vă temeți. Stăpânul meu are totul sub control. Planul va funcționa, vă asigur. Christopher a făcut o pauză. Deci o să vă alăturați nouă?

- Nu sunt sigură. Am fost în slujba zeilor atât de mult... M-aș simți vinovată dacă nu aș fi de partea lor.

- Înțeleg. Dar, stăpână, chiar merită să rămâneți sluga lor? De câte ori v-ați simțit inutilă, uitată?

- Nimeni nu mi-a mai închinat vreun

omagiul în zeci de ani. Toți mă consideră o zeiță minoră, dar, fără mine, veștile venite de la zei nu ar mai circula.

- Vă înțeleg. Noi, cei uitați, nu ar trebui să fim tratați așa. Dacă ceilalți ne ignoră, îi vom face să ne bage în seamă. V-ați putea răzbuna, stăpână Iris. Toți ar vedea că sunteți importantă. Ați fi cinstită ca oricare alt zeu sau, poate, chiar mai mult. Vă pot oferi răzbunare. Tot ce trebuie să faceți este să luați asta și să jurați loialitate stăpânului. Nu veți regreta.

Christopher a scos ceva din buzunarul blugilor săi și i l-a oferit zeiței. Nu am putut vedea ce este din cauza întunericului. Iris a ezitat la început, dar, după câteva momente, a luat ce i-a dat Christopher.

- Accept. Jur loialitate stăpânului.

Christopher făcu o plecăciune și murmură ceva ce nu am putut auzi. După aceea, Iris dispăru într-un mini-curcubeu.

Gândurile mi se învălmășeau în cap. Ce stăpân? Cum ajunsese o zeiță aici? Cine era Christopher? Oare mă putea vedea? Ce plan?

Mi-aș fi dorit atât de mult să știu ce se petrecea cu adevărat, dar și mai mult de ce simțeam... milă. Da, asta simțeam. Iris păruse atât de neajutorată și tristă, încât mă făcea să mă gândesc... poate tot acest plan era, cumva, bun? Am alungat imediat acel gând. Tatăl meu era Poseidon. Iris și Christopher luptau împotriva zeilor olimpici. Poate că nu mi-am cunoscut niciodată tatăl cu adevărat, dar mama părea să țină la el. Nu ar fi fost corect față de ea.

- Știu că ești acolo, Robert.

Vocea m-a făcut să mă înfior. Cum de știa el că eram acolo? De fapt, cum funcționa visul acela? Dar n-am avut timp să aflu răspunsurile pentru că m-am trezit.

Radu MANTA, V

CĂLĂTORIA

ÎN TIMP

Acum cinci luni, am cumpărat o mașină a timpului. M-a costat mult, dar a meritat.

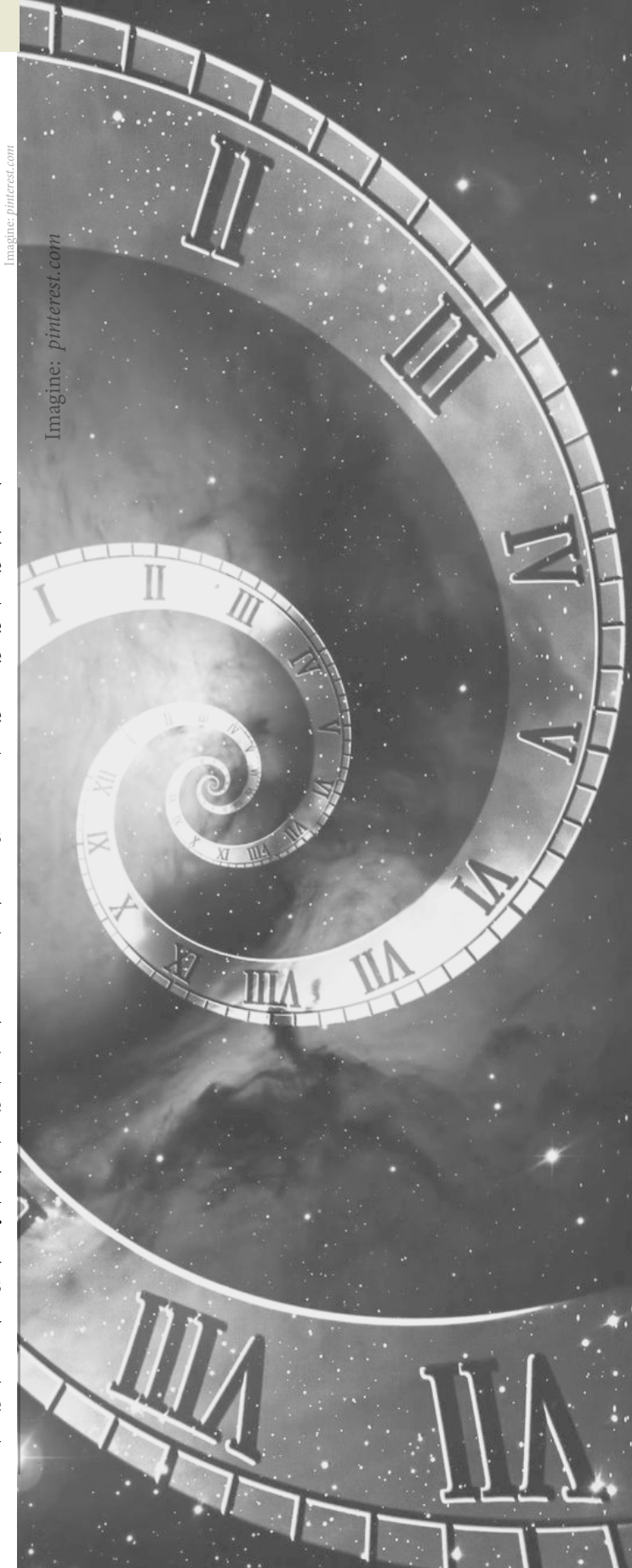
M-am gândit să folosesc prețiosul aparat pentru a călători pe vremea când încă trăia Marie Curie. Toată perioada în care am stat acolo am urmărit-o cu atenție: era îmbrăcată într-o rochie neagră, iar la gât purta un pandantiv de aur de care era legată o sticlă cu o substanță verzuie. Mai târziu, am aflat cu ce se ocupa Marie Curie și ce era în sticla de la gâtul ei: ea era, de fapt, un celebru savant care a descoperit radioactivitatea, iar substanța din sticlă emana această toxină.

Speriat să nu pătesc ceva, m-am întors acasă.

După încă două luni, am învățat la școală despre Troia și legendele lui Ulise, așa că m-am întors iarăși în timp pentru a afla ce s-a întâmplat, de fapt.

Acolo am aflat adevărul pe care-l știam deja prea bine: grecii i-au învins pe troieni cu ajutorul celebrului cal de lemn. M-am dus și în căutarea luptătorului Ulise. Pe drumul către peștera unde era acesta, m-am întâlnit cu ciclopul Polifem. El era mare, solid, înalt și în frunte avea un singur ochi mare. Imediat ce m-a văzut, am început să alerg îngrozit de gândul la ce mi-ar putea face. Atunci mi-am amintit că această legendă are și un personaj pozitiv. Cum am ajuns în peștera în care era Ulise, gigantul, nervos, a început să arunce cu pietre în noi.

N-am mai stat să văd deznodământul și-am folosit mașina timpului pentru a ajunge înapoi, în prezent. Bine că, acum, nu apar ca un paria fricos în *Legendele Olimpului*.

Imagine: pinterest.com

Imagine: pinterest.com

Foto: www.peakpx.com

ȚINUTUL FERMECAT

roman

Adela Samoilă, VII

Capitolul 1: Tărâmul Magic

Era odată un ținut misterios, de basm, departe de lumea oamenilor. Acolo, erau păduri, în care trăiau zâne și inorogi, și insule în mijlocul mării cristaline, unde locuiau sirene și narvali.

Din păcate, locuitorii acestei păduri trăiau cu spaimă pe acest tărâm fermecat, căci, în mijlocul pădurii, într-o casuță veche, de lemn, trăia o vrăjitoare. Dacă o supărai, nu scăpai cu viață, dar, într-o zi, s-a întâmplat ceva ce a produs o schimbare în viața tuturor...

Pentru a vă povesti, trebuie să mergem înapoi în trecut, așa că... țineți-vă bine!

Anul 2009. Martie.

Ca în orice dimineață de primavară, copiii florilor îngrijeau plantele din pădure.

Dintr-odată, se auzi un sunet cunoscut, ce răsună în toată pădurea. Era o ființă ciudată cu o coadă lungă și cu două antene pe cap. Zânele, speriate, se ascunseră în micile lor case. Creatura se apropia din ce în ce mai mult. Plângea! Atunci, una

dintre zâne s-a dus lângă ea și a întrebat-o de ce plânge. Le-a povestit, cu spaimă, cum a fost blestemată de vrăjitoarea cea rea și că, înainte, fusese tot zână.

Auzind acestea, Ella, o altă zână ce ascultase discuția celor două, hotărî că este timpul pentru o schimbare în bine, deoarece mult prea multe surate îi fuseseră batjocorite de vrăjitoarea cea rea.

Pentru că era prea periculos să meargă singură să o învingă pe cotoroanță, Ella s-a dus pe o insulă pentru a cere ajutorul unei sirene.

Bucurându-se că, în sfârșit, cineva a prins curajul de a o înfrânge pe vrăjitoare, Luiza, o mică sirenă, se gândi să o ajute pe Ella.

Dar fetele nu plănuseră ceva anume. Cum o vor căra pe Luiza până acolo? Atunci, zânei i-a venit o idee năstrușnică: cum ar fi să ia un unicorn de pe pajiște, pe care Luiza să îl călărească până la cocioaba vrăjitoarei? Ella s-a dus într-o suflare la pajiștea unicornilor, unde a găsit un inorog alb cu părul multicolor, pe nume Lisa. Ella s-a întors la sirenă cu tot cu unicorn.

Mai întâi, Ella, Lisa și Luiza au făcut un plan și au stabilit drumul cel mai scurt. Voiau să o prindă pe vrăjitoare și să o arunce în lacul lunii pentru a scăpa de ea pentru totdeauna. Cea mai scurtă cale era cea prin pădurea bântuită, prin mlaștina și pe la grădina cu flori a doamnei Beatrice.

Doamna Beatrice este o doamnă bătrână, care adoră florile. Am spus cumva „adoră”? Îmi cer iertare că am exagerat. Voiam să spun că este fascinată de flori. Are flori în grădină, în casă... are flori PESTE TOT!

Poate vă întrebați de ce locuiește în acest ținut magic, departe de lumea oamenilor. Ei bine, când era de-o șchioapă, s-a pierdut de casă, a găsit un portal fermecat în mijlocul pustietății și a ajuns aici. Beatrice nu s-a mai întors acasă, deoarece tărâmul acesta i se pare un loc magic; plin de viață, dar, câteodată, obsesia ei pentru plante devine periculoasă. Cândva, a încercat să îmi pună trandafiri în fursecurile cu ciocolată pentru „a le da un gust natural“.

Capitolul 2: La drum!

Înapoi la povestea noastră. Cele două prietene și unicornul și-au luat rămas bun de

- Oh! Bravo, draguță! Păi atunci, mult succes!
- Mulțumim mult!
- Ați dori budincă de lalele sau un iaurt cu garoafe? Sunt bune pentru inimă!
- Mulțumim, dar suntem pline. Am mâncat înainte să pornim în călătorie.
- Sigur? Micuța Lisa pare foarte înfometată!
- Cred că Lisei i-ar plăcea niște budincă.
- Minunat! O voi servi imediat.
- După ce Lisa termină de mâncat, Ella o întreabă pe Beatrice:
- Știți cum am putea ajunge la mlaștina cu crocodili? Pe acolo este cea mai scurtă cale către casa vrăjitoarei.
- Sigur că da! În grădină am un pod care duce acolo imediat, deoarece mă duc destul de des în mlaștină ca să iau nuferi și ierburile medicinale. Veniți după mine și vă voi

la familiile lor și au pornit la drum. În scurt timp, acestea au ajuns la un pod de cristal ce trecea deasupra unui râu în care se oglindea strălucirea cerului de diamant.

Nu peste mult timp, Ella, Luiza și Lisa au dat de o poartă înaltă de oțel.

- Asta trebuie să fie grădina doamnei Beatrice, spuse Luiza.

- Stai, să mă gândesc! Lucrul care te face să crezi asta este această mulțime de flori ce aproape rupe poarta? Întrebă Ella.

- Da, ai ghicit!
Poarta se deschise.

- Ce este cu toată zarva asta aici? Oh, Ella, tu erai scumpo! Credeam că au venit din nou acei iepuri furăcioși care îmi mănâncă florile! Văd că ai venit cu prietenele tale! Cum le cheamă?

- Bună ziua, doamnă Beatrice! Ele sunt Luiza și Lisa. Mă ajută să o prind pe vrăjitoare. Locuitorii Pădurii Fermecate s-au saturat de a trăi cu frică, iar noi vom rezolva acest lucru.

arăta drumul, dar aveți grijă la crocodili!
- Mulțumim mult, doamnă Beatrice!
La revedere!

- Cu drag, scumpo! Să ne vedem cu bine! Mult succes în călătoria ta! Sper să o învingi pe vrăjitoarea cea rea!

Capitolul 3: De aici începe adevărata aventură!

După ce au ajuns în fața podului, cele trei prietene au constatat că acesta era rupt de puteai cădea în orice moment direct în gura crocodililor. Noroc că Lisa putea sări foarte departe, iar Ella putea zbura.

Micuța zână a trecut cu bine. Acum era rândul Lisei, ce o căra pe Luiza în spate. Unicornul a sărit, dar una dintre copite i s-a agățat de balustrada podului. Cele două au căzut în apă.

Din lichidul murdar din mlaștină se iveau doi ochi galbeni, ce se apropiau din ce în ce mai mult.

Atunci, Ella a cărat-o pe Lisa pe mal, dar nu a putut-o lua și pe Luiza, pentru că aceasta era mult prea grea. Atunci, Luiza și-a dezvăluit identitatea: coada a început să îi strălucească și, brusc, tot lacul a înghețat cu tot cu crocodili!

- Repede, trebuie să ne grăbim! Lacul se va dezgheța în scurt timp, iar crocodilii se vor năpusti asupra noastră.

Ella, Lisa și Luiza au mers cât de repede le-au ținut picioarele (mai bine zis, copitele și aripile). Într-un final, au ieșit din mlaștină, dar o nouă provocare le aștepta în pădure...

Cum au intrat în întunecimea codrului, au avut senzația că bătrânii copaci aveau fețe. Peste câțva timp, o ceață venită de nicăieri s-a așternut în pădure. Din acest motiv, fetele nu mai puteau vedea nimic.

Foto: wallpaperaccess.com

Mulțumesc pentru încurajare și că ați fost de acord să veniți cu mine.

- Continuăm drumul?
- Desigur!

Capitolul 4: Fântâna

După o oră de mers încontinuu, Ella, Lisa și Luiza au ieșit, în sfârșit, din pădurea bântuită.

- Nu mai rezist mult fără apă! Mi s-a uscat coada și m-am deshidratat!

- Din câte îmi amintesc, am văzut pe hartă un râu în apropiere. Mai rezisti până acolo?

- Da, cred! răspunse Luiza încântată. Când au ajuns la râu, Lisa a lăsat-o jos pe Luiza, iar Ella a ajutat-o să intre în apă.

Foto: wallpaperaccess.com

În acel moment, cornul Lisei a început să strălucească și toată ceața a dispărut. În continuare, cele trei prietene și-au continuat drumul, mai puțin înspăimântate ca înainte.

S-a așternut un moment de tăcere... Ella căzu pe gânduri. Se așează pe o buturugă și începu să plângă.

- Ești bine? Ce ai pățit?

- De ce eu sunt singura care nu are puteri? Tu și Lisa ne-ați scos din bucluc și ne-ați salvat, dar eu nu v-am ajutat pe voi cu nimic! Sunt o dezamăgire...

- Nu spune așa ceva, Ella! Tu ai fost cea care a prins curaj să o înfrunte pe vrăjitoare. Fără tine, noi nu am fi fost niciodată în stare de așa ceva. Când o vei învinge pe vrăjitoare, toată lumea o să îți mulțumească, iar tu vei fi cunoscută drept „cea mai curajoasă zână“.

Elle i s-a luminat fața.

- Vrei să spui: „când o vom înfrânge pe vrăjitoare și când vom fi cunoscute“.

Foto: pinterest.com

Foto: wallpaperaccess.com

- Dacă mă gândesc mai bine, și eu am nevoie de puțină apă, dar ca să o beau, desigur.

După ce Luiza a mai înotat puțin, fetele au pornit la drum în căutarea apei numai bune de băut. După ceva timp, au găsit o fântână. Se spunea că, dacă cineva își punea o dorință, fântâna o îndeplinea.

Dintr-odată, se auzi o voce ciudată:

- Puneți-vă o dorință! Poate fi orice dorință! Doar spuneți ce vă doriți!

Vocea venea din fântână. Pentru o clipă, Ella se gândi că este doar un șiretlic de-al vrăjitoarei, dar, într-un final, se hotărî să o roage ceva pe fântâna fermecată:

- Du-ne la casa vrăjitoarei, te rugăm!

- Dorința vă este împlinită!

Cît ai clipi, inorogul, sirena și zâna erau în fața casei vrăjitoarei.

Normală

Ioana Stoian, VI

Atâta am de spus: toată viața mea am trăit după o singură regulă: să nu devii normală. Încă de mică, părinții mei și-au dat seama că sunt un copil dotat. Eram mai inteligentă decât majoritatea. Înțelegeam lucruri profunde pentru vârsta mea. Mă simțeam confortabil în compania adulților.

Ei mă laudau, spunându-mi că sunt cea mai deșteaptă fată din lume, iar asta mi s-a urcat la cap.

Am început să mă consider superioară celorlalți. Aruncam priviri batjocoritoare oricărei persoane mai puțin inteligentă decât mine. Pe oricine se ridica la nivelul meu îl consideram inamic.

Doream să fiu mai presus de toată lumea, să devin cunoscută pentru Einstein sau Newton. O viață liniștită mi se părea plictisitoare.

Când aveam unsprezece ani, am intrat la un colegiu, sperând ca de acolo să îmi încep „studiile superioare“, cum le numeam eu. Puțin știam cum va fi gimnaziul cu adevărat.

Eu credeam că voi avea o clasă plină de copii banali, dar... ce surpriză am avut! Colegii mei erau exact ca mine, oameni scripitori și dedicați. M-am simțit furioasă. Cum de îndrăzneau ei să îmi facă competiție la poziția de cel mai bun elev din clasă?! Nu aveam să îi las să-mi umbrească reputația!

Așa că m-am distanțat. Mereu când cineva venea să vorbească cu mine, îl ignoram. Nu ajutam pe nimeni dacă eram întrebată. Nu arătam absolut niciun semn de vulnerabilitate.

În singurătatea mea, am început să îi observ. Mi-am dat seama că da, erau deștepți, dar se comportau ca niște copii normali. Nu se considerau genii, ceea ce nu am înțeles. Dacă aveai potențial, de ce să nu te mândrești cu asta?

La începutul semestrului al doilea, a venit o fată nouă în clasa noastră. Mersese la o școală de cartier și nimeni nu știa de ce se transferase. Nu era foarte inteligentă, dar muncea cu sârg la fiecare materie. Am avut o presimțire rea despre ea din momentul în care am văzut-o. Până și numele ei mi se părea respingător: Alicia. Și era atât de... tipică. Nu avea nimic special. Era doar o pre-adolescentă cu note decente, un stil oribil în modă și un cerc larg de prieteni.

Foto: wallpapercave.com

Se înțelegea bine cu toată lumea.

Într-o pauză, când citeam o carte în curtea școlii, Alicia a venit la mine și m-a întrebat ce citesc. Ca de obicei, am ignorat-o. Dar ea nu a plecat, ceea ce m-a bulversat. De ce nu făcea ce făceau toți ceilalți?

Până la urmă, m-am dus eu înapoi în clasă, iar ea nu m-a urmărit. Cu toate acestea, nu m-am mai putut concentra la lectură. Ce era diferit la fata aia de nu păstrase distanța după cum, probabil, i-au spus amicii ei? Credeau că nu îi aud când sușoteau pe holuri? Știam ce cred despre mine. Știam că mă consideră o „nesociabilă“ și o „ciudată“. Zilnic, trebuia să mă prefac că nu mă interesează, pentru că nu puteam deveni ca ei. Nu puteam cădea în mrejele unei vieți obișnuite. Nu puteam ajunge ceva de care toată lumea avea să uite.

De atunci, Alicia a mers cu mine oriunde. Mereu îi spuneam să plece, dar nu mă asculta. Mă tot chestiona despre multe subiecte, încercând să mă cunoască, dar nu îi răspundeam. Nu îmi dădeam seama ce urmărea și mă speria că nu știu.

A sosit luna aprilie și, odată cu ea, aniversarea mea. Până atunci nu avusesem niciodată o petrecere, pur și simplu îmi cumpărau părinții un tort și cadouri și celebram acasă. Oricum, nu avusesem pe cine să invit.

Cu doar o săptămână înainte de ziua mea, am auzit-o pe mama vorbind cu dirigintele meu la telefon.

- Sunt îngrijorat pentru Evelyn, a spus el. Nu are prieteni și nu pare interesată în a-și face. Colegii ei au încercat să vorbească cu ea, dar fiica dumneavoastră îi ignoră. Nu știu ce se întâmplă în afara școlii, dar mi-e teamă ca ei să îi fie frică să interacționeze cu ceilalți și să nu ceară cuiva ajutor. Anii de gimnaziu sunt dificili, dar oribili fără cineva care să-ți fie alături.

- Evelyn a fost mereu mai... retrasă, a răspuns mama. Are o inteligență ridicată, ceea ce cred că o face să se simtă diferită și să considere că oamenii o vor judeca înainte să îi asculte opinia.

Nu am mai ascultat după aceea. M-am dus în camera și m-am trântit pe pat. Mama și tata aveau să se îngrijoreze.

Foto: wallalphacoders.com

Nu m-ar fi crezut dacă le spuneam că nu am nevoie de prietenii care să nu-mi aducă nimic pe termen lung. În impas, am luat un caiet din birou și mi-am notat opțiunile.

1. Le spun părinților de ce nu vreau să am amici. NU!
2. Evit subiectul. NU!
3. Îmi fac un prieten. CLAR, NU!

Și atunci mi-a venit o idee. Peste șapte zile ar fi trebuit să am o petrecere, deci: de ce să nu organizez una?

4. O invit pe Alicia la mine acasă sub pretextul că suntem prietene, și după aceea revin la a o ignora. DA!

*

Luni, înainte de terminarea orelor, m-am dus la banca Aliciei și i-am înmânat un bilețel cu adresa mea.

- Poți veni sâmbătă, la ora unsprezece, acasă la mine pentru a celebra aniversarea mea?

Ea s-a holbat la mine, apoi la bilețel și înapoi la mine, apoi a zâmbit cu toată gura.

- Sigur că da! De-abia aștept să vin!
- Dar nu suntem prietene, i-am spus pe un ton ce nu lăsa loc de discuție. Fac asta din cauza părinților mei. De săptămâna viitoare totul va reveni la normal.

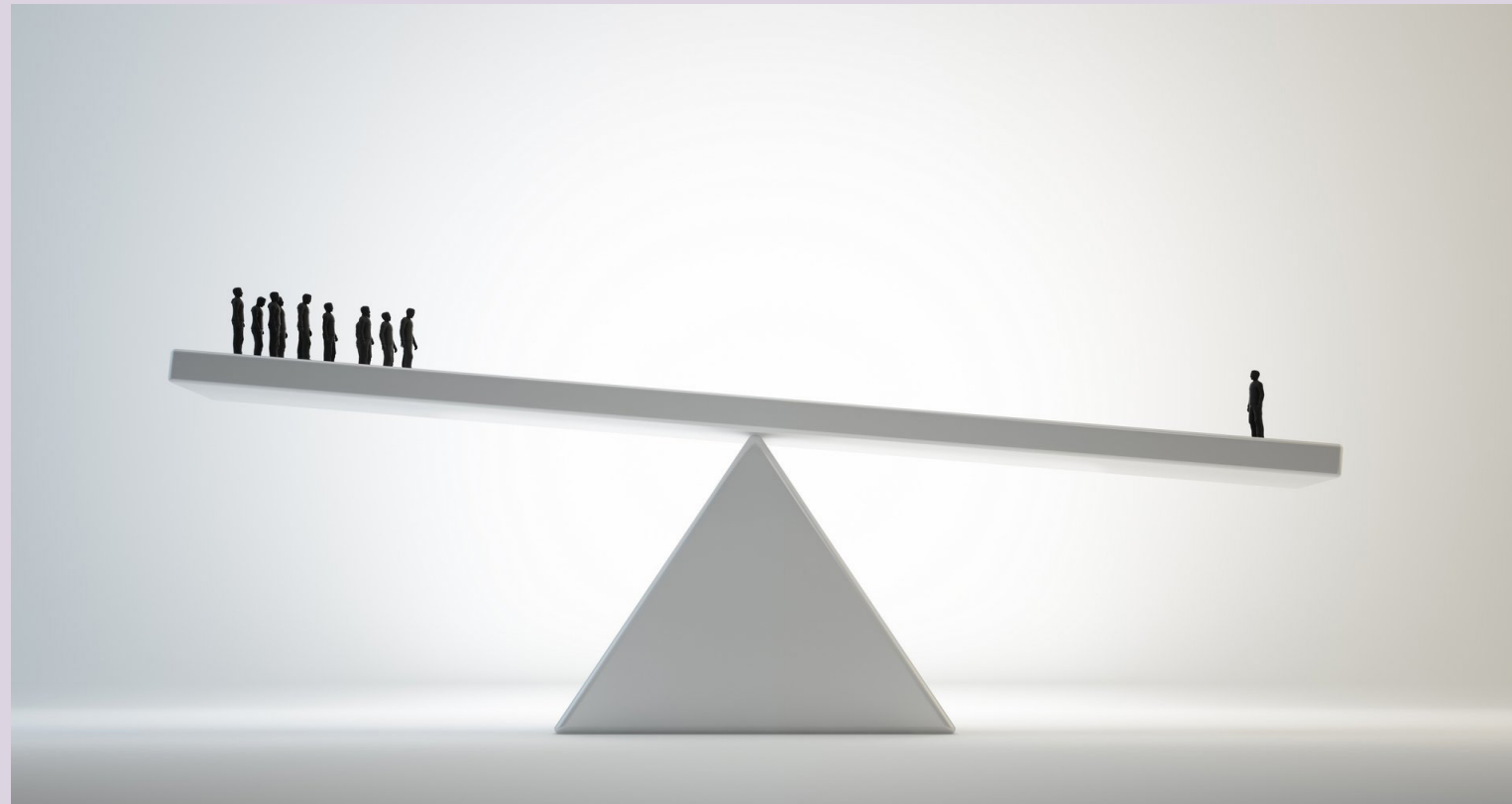
Nu i-am văzut reacția pentru că am plecat de lângă ea cât de repede am putut. Deja mă simțeam ciudat. Vorbisem cu cineva obișnuit. Și nu îmi fusese dificil.

*

Alicia a sosit la „petrecerea” mea cu o pungă de cadouri gigantică. Imediat ce s-a descălțat și i-a salutat pe mama și tata, m-a luat de mână și m-a tras în camera mea.

- Și eu am avut unul la fel, a zis când mi-a văzut biroul.

Am ignorat-o, dar, în schimb, m-am uitat la ce îmi cumpărase: o pereche de adidași care nu arătau prea rău și trei cărți despre care nu mai auzisem, dar care aveau coperti frumoase.

- Sper să îți placă seria! Este trilogia mea preferată.

Atunci n-o să o citesc, m-am gândit.

- Deci... ce vrei să facem? a întrebat Alicia.

Nu i-am răspuns. Nu plănuisem nimic pentru acea zi pe care, oricum, nu voiam să o petrec împreună cu ea. Dar ar fi fost plictisitor să stăm acolo fără să facem nimic.

- Ai auzit că apare un nou film în cinematografe duminica viitoare? Eu o să mă duc. Ai vrea să vii și tu? a rupt ea tăcerea.

Voiam, dar mama și tata urmau să fie plecați în altă țară, iar eu aveam să stau la verișorii mei. Și, clar, nu mergeam cu Alicia.

- Nu.

Ea s-a uitat în altă parte, la fel ca mine. Știam că am făcut-o să se simtă stingheră și că nu ar fi trebuit să regret asta. Dar regretam.

- Oh, nu-i nimic.

După aceea, timp în care mi s-a părut că ore întregi se scurg, am stat liniștite acolo. Până la urmă, liniștea a devenit atât de apăsătoare, încât i-am adresat întrebarea care îmi bântuia gândurile de săptămâni întregi:

- De ce faci asta? Știi foarte bine că nu sunt interesată în a forma prietenii.

Alicia și-a întors capul spre mine, apoi și-a îngropat fața în palme.

- Dacă nu vrei să îmi spui, îți respect decizia.

- Nu, vreau să îți spun. E doar... nimic.

A inspirat aer în piept.

- În ciclul primar, am fost ca tine. Niște fete mă agresau pentru că nu dorisem să fiu prietena lor deoarece erau arogante. Îmi spuneau că nu mă voi împrieteni niciodată cu cineva și, din cauza lor, nu m-am putut apropia de nimeni. Eram atât de furioasă și de disperată să scap din coșmarul vieții mele, încât m-am convins că cel mai bun mod să fac asta este să mă distanțez de realitate, să trăiesc în mica mea bulă de confort.

În timp, sentimentele mele s-au combinat într-un amestec toxic. Am ajuns la fel de rea ca fetele care mă hărțuiseră. Când a început clasa a cincea, nu am mai rezistat. Am țipat la ele. M-am enervat pe propriii mei părinți. Pentru că se stârnise un scandal de toată frumusețea în clasa mea, ei au decis să mă transfere la o altă școală, unde nimeni nu avea să știe ce am făcut. Eu voiam doar o viață normală, fără conflicte.

Povestea ei era atât de tristă, încât îmi venea să îmi cer scuze chiar dacă nu era vina mea. Dintr-odată, în fața mea nu mai era Alicia cea voioasă pe care o vedeam zilnic la școală, ci o fată singură cu un trecut tragic.

- Și apoi te-am întâlnit pe tine, a continuat ea. O elevă genială și retrasă, ce ignoră pe toată lumea. Nu știi de ce crezi asta, dar izolarea nu este soluția. Ea te face să te simți confortabil, dar noi suntem ființe sociabile. Și, chiar dacă există mulți oameni falși și manipulativi, mereu va fi cineva care să te sprijine când ești la anaghie. Iar eu... eu vreau să fiu acea persoană pentru tine, dacă mă lași.

Am rămas fără cuvinte. Nu mă așteptam ca cineva care părea atât de normală să aibă o asemenea poveste. Credeam ei nu sunt interesanți, că nu au experiență de viață. Dar chiat atunci stătea lângă mine altă fată ce trecuse prin multe. Altcineva care se izolase. Cineva care suportase consecințele greșelilor ei.

Nu doream să ajung așa. Nu voiam să cauzez probleme și să trebuiască să îmi schimb gimnaziul.

Mi-am imaginat că eram la mijlocul unei balanțe. Pe o parte era opțiunea comodă, să continui să trăiesc în ignoranță, iar, pe cealaltă, era varianta corectă: să o las pe Alicia în viața mea.

Am arătat înspre cadouri.

- Despre ce sunt cărțile?

Ea s-a luminat la față.

După câteva ore, când Alicia a trebuit să plece, am simțit o emoție neașteptată: tristețe.

- Ne vedem la școală! a zis ea.

Și apoi m-a... m-a îmbrățișat.

Iar eu am îmbrățișat-o înapoi.

Amalia BĂLAN, VII

CERCUL DE

Isabela MIRCEA, VI

Foto.SpiruHaret

FOTOGRAFIE

Andrada LIA, VI

LUMEA LUI MERLIN ȘI A LUI SIR ARTHUR

Radu MANTA, V

Bâlciul a devenit, deodată, un loc foarte agitat și zgomotos: toți spectatorii erau uimiți și nu mai știau cui să spună noutatea. Acum, chiar și cei mai cărpănoși spectatori ai unui biet magician au început să creadă cu tărie în magia acestuia. Numele lui era Mathew.

Într-unul dintre spectacolele lui cu o „carte magică”, cum zicea el, a dispărut, pur și simplu. Reprezentațiile decurgeau mereu la fel: scutura o carte, iar din ea ieșea un obiect, până când în ziua în care s-a întâmplat minunea. Toți se întrebau unde este.

Între timp, Mathew se trezește într-un castel frumos decorat, probabil din interiorul cărții. Totul acolo arăta învechit: nu erau geamuri firești, ci unele parcă din cristal de Murano, pereții nici nu erau tencuiți, ci din piatră seacă, iar tărâmul era mărginit de o foaie. Dintr-o dată, pe ușa camerei unde era, a intrat un bătrân cu barbă albă care mormăia ceva:

– Hmmm! Oare el o fi? Este oare el? Mai bine mă apuc de treabă.

– Unde mă aflu? Cine ești tu? întrebă Mathew.

– Cu siguranță el este, spuse bătrânul.

– Cine să fiu?

– Cel ce are puterea să controleze timpul. Și, dacă tot vrei să știi, eu sunt Merlin, medic, vrăjitor și sfătuitor la curtea lui Sir Arthur, spuse bătrânul.

– Arthur? Acel Arthur? întrebă nedumerit.

– Da! Regele din Camelot. Vino! Vreau să te pun la încercare! Mai repede! Nu avem timp, l-a grăbit Merlin.

Așa că Mathew a mers până în camera așezatului Merlin. El i-a arătat scamatorului trei săbii și i-a zis să o aleagă pe cea corectă, și anume vestita Excalibur. Dar nu de cele trei săbii s-a apropiat, ci de un dulap. L-a deschis, făcând astfel să iasă la iveală celebra sabie a regelui.

Deodată, se auzi trosnetul unui foc. Oamenii din bâlci erau așa convinși că acea carte este malefică, încât au făcut un foc mare în care s-o arunce. Merlin i-a zis lui Mathew să ia sabia și s-o fluture în aer zicând: „Taie! Taie! Ca o sabie să tai!”.

Îndată după aceea, scamatorul a apărut înapoi la bâlci, cu Excalibur în mână. Oamenii i-au dat cartea, crezând că sunt amenințați. Această a fugit într-o pădure din apropierea bâlciului. Odată ajuns acolo, a început să rostească o altă vrajă care i-a venit în minte, și anume: „Zboară! Zboară! Ca timpul tu să zbori!”.

După ce a rostit această incantație, era tot în pădure, dar parcă ceva se schimbase. Fără să mai stea pe gânduri, a spus cealaltă incantație pentru a ajunge înapoi în Camelot.

– Mă bucur că te-ai întors, zise Merlin. Vraja care ți-a venit în minte ți-am transmis-o telepatic, aceasta a întors timpul până când te-ai născut. Eu nu sunt Merlin, eu sunt tu. El a murit demult, iar Arthur care conduce acum este un urmaș al lui.

De data aceasta, cartea fermecată a făcut mult mai mult decât mici scamatorii de bâlci: l-a transportat pe băiat într-o lume de vis, în care a și rămas, fiind acum un mare vrăjitor și omul de încredere al unui urmaș de al regelui Arthur.

Radu MANTA,

PĂDUREA

FERMECATĂ

Ca în fiecare dimineață, iepurele Fric-Hop a plecat să caute de mâncare pentru el și familia lui.

Pe drum s-a întâlnit cu o creatură tare fioroasă. Aceasta era *destinul*. Fric-Hop locuia într-o pădure fermecată, locul în care toate creațiile marilor artiști prindeau viață. Creatura era creația lui Beethoven, Simfonia Destinului.

Lighioana îl urărea tocmai pe el pentru că îi venise timpul să moară. Fric-Hop fugea cât de tare putea pentru a nu fi prins, dar destinul avea puteri nemaivăzute, putea să controleze orice ființă din apropiere, venind tot mai aproape de el.

Lui Fric-Hop îi vine ideea să sacrifice o altă vietate pentru ca destinul să-l cruțe, și anume pe dușmanul lui cel mai mare, Lupul Ochi Roșii. Când a ajuns în fața bârlogului lupului, i-a zis destinului să ia haina fiară cu el, cea care a omorât atâția frați de ai lui.

Planul iepurelui chiar a funcționat, iar creația lui Beethoven l-a luat cu ea pe lup.

Imagine: wallup.net

Foto: Mihnea LAMATIC, VII

Mintea

*Ce este cu adevărat real, nimeni nu știe
Cine sau ce permite ca tot să fie
Măreața minți, care din moartă s-a făcut vie
Ea este a lumii adevărată bogăție*

*Entitatea atemporală și amorfă
Creează lumină din stinsul întuneric
Când, în toată unicitatea ei, mintea a apărut
Speranța unei stinse lumi, din neant s-a născut*

*Gândul ei a creat ordinea din primordialul haos
Haos unde o picătură de timp înseamnă eternitate
Gândul ei a creat continuă, curgătoare, entitate
Timpul, în evoluția sa ireversibilă, se creează toate*

*În acel haos, noțiunea locului nu a existat
Mintea, în pricină, pe spațiu a creat
Distanța dintre obiecte atunci se născuse
Domnia maleficului haos tocmai dispăruse*

*Mintea dinadins de sus, din cer, a coborât
Pentru a crea din acea stare primitivă și neștrăvezie
O lume creată cu intenție, dragoste și iubire
Gândul ei a adus lumii ordine, logică și strălucire*

Matei DĂIANU, absolvent, promoția 2021

*Ea a creat iluzia cum că, în absența ei, ceva rămâne
Însă dacă ea s-ar întoarce în cer, sus
Tot ce a făurit, cu ea sus în nori ar pleca
Domnia eternului haos din nou totul ar acapara*

*Tot ce facem este cu unica și pura minte
Mintea este cu noi, dar noi nu suntem mintea
Cu milă, mintea de corpul nostru s-a agățat
Gândul ei peste tot pe noi ne-a călăuzit și îndrumat*

*Dar va veni și clipa când mintea la origini va pleca
Când scopul ei în această lume va fi fost îndeplinit
A arătat unei lumi primitive și ignorante
Ce înseamnă picătura unei lumi divine, superioare*

Copilăria mea

*Cea mai mare bucurie,
Să vă zic de copilărie,
Cum mama ne alinta,
Și tata ne legăna.*

*La joacă noi ieșeam,
Cu mingea spărgeam un geam,
Atunci mama ne certa,
Tata alt geam cumpăra.*

*Asta vară am fost la mare,
Și am stat întinsă la soare,
Cu fratele meu am construit,
Multe castele de nisip.*

*Si la munte când ne-am dus,
Toată ziua eram pe derdeluș,
Acolo mult mi-a plăcut,
Că mulți prieteni mi-am făcut.*

Amalia BĂLAN, VII

Natura revine la viață

*Florile ca de poezie,
Cu culori o mie,
Plapuma groasă de zăpadă,
Este acum topită toată,
Parcul este plin,
Păsările tot vin,
Cu penajul ca o floare,
Strălucesc toate-n zare,
Sufletele înfloresc,
Primăvara o iubesc!*

Amalia BĂLAN, VII

Fii om!

*Nu înjosi pe nimeni în viață,
Și nici de sus la alții nu privi
Nu ignora o lacrimă pe o față,
Poate, într-o zi, pe fața ta va fi!*

*Nu-l umili pe cel mai slab ca tine,
Nu-i vina lui că așa a fost creat,
Te vezi erou si lumea-ți aparține,
Dar uiți că scări nu-s doar pentru urcat!*

*Nu neglija, ascultă și răspunde
O vorbă care ție ți se pare fleac,
Poate salva pe cel ce-o aude
Și poate-n deznădejde a-i fi leac!*

*Suntem egali, fii om cu fiecare,
Lasă frumos pe unde pășești,
E-o lege-a vieții fără expirare,
La fel cum dai, așa o să primești!*

Foto: playbill.com

| DIVERTISMENT |

Text: Ioana STOIAN, VI

Recunosc, nu mi-a plăcut niciodată muzica, în mod special. Nu am voce și nici nu sunt la curent cu tendințele artistice. De teatru nici nu mai spun. Singurele dați când m-am dus au fost să văd piese de copii ce nu mă atrăgeau deloc.

Într-o noapte dintr-o vacanță de octombrie, stăteam în camera mea, plictisită. Ar fi trebuit să dorm, doar că nu îmi era somn. Eram prea obosită să citesc, așa că am intrat pe YouTube, sperând să găsesc ceva care să mă țină ocupată și am dat de un videoclip. Era primul cântec dintr-un *musical*: **SIX**. Nu auzisem de el sau de vreun alt *musical*, de fapt. Cu toate acestea, am decis să îl ascult. În aproximativ o oră, ascultasem tot.

SIX este o repovestire a vieților celor șase soții ale lui Henric al VIII-lea al Angliei: Catherine de Aragon, Anne Boleyn, Jane Seymour, Anna de Cleves (sau Anne, dar în *musical* i se spune Anna), Katherine Howard și Catherine Parr. Produs de Toby Marlow și Lucy Moss, acesta a văzut lumina reflectoarelor în 2017 și a ajuns pe Broadway în 2021. Pe parcursul anilor, reginele au fost interpretate de mai multe actrițe: Aragon de

Megan Gilbert, Renée Lamb, Jarnéia Richard-Noel și Adrianna Hicks, Boleyn de Ashleigh Weir, Christina Modestou, Millie O'Connell și Andrea Macaseat, Seymour de Holly Musgrave, Natalie Paris și Abby Mueller, Cleves de Tilda Wickham, Genesis Lynea, Alexia McIntosh și Brittney Mack, Howard de Annabel Marlow, Aimie Atkinson și Samantha Pauly, Parr de Shimali de Silva, Izuka Hoyle, Maiya Quansah-Breed și Anna Uzele.

Musical-ul constă în nouă cântece: unul de introducere, unul pentru efect de comedie, unul de final și șase *solo-uri* pentru cele șase regine. Ca în multe alte piese de teatru de acest fel, între numerele muzicale există dialog sau monolog. În *SIX*, acestea oferă contextul sau detalii asupra personajelor. La începutul *musical-ului*, aflăm scopul acestora: de a decide cine va fi solista trupei lor în urma unei competiții. Rolul îi va fi rezervat celei care a avut cea mai rea experiență cu soțul lor comun, Henric. Înainte de fiecare solo, este prezentat, prin diferite modalități, personajul respectiv. Între al șaptelea și al optulea cântec se iscă o ceartă între cinci dintre regine din cauza afirmația uneia că ea ar trebui să câștige concursul.

Ex-Wives, ia prin surprindere. În șase cuvinte: divorced, beheaded, died, divorced, beheaded, survived, acesta redă, pe scurt, destinele protagonistelor. După ce explică ce doresc a face, fiecare regină se descrie în câteva rânduri.

În solo-ul său, *No Way*, Catherine de Aragon povestește cum, în ciuda loialității și a supunerii sale față de soțul ei, acesta a dorit să o înlocuiască, deoarece nu i-a oferit un moștenitor de sex masculin. Aflând acestea, ea nu mai suportă și îl confruntă.

Anne Boleyn, în cântecul său, *Don't Lose Ur Head*, relatează cum, după venirea sa în Anglia în 1522, Henric s-a îndrăgostit de ea, iar Anne i-a întors afecțiunea. Când se mută în

Foto: sixonbroadway.com

palatul lui, ea atrage disprețul țării și al primei soții a regelui. Deoarece catolicismul nu accepta divorțul, Henric își creează propria biserică, Biserica Anglicană, și se căsătorește cu Anne. Curând, el o înșală, iar ea are aventuri cu trei bărbați pentru a-l face gelos. Henric află și o condamnă la decapitare.

Acest număr muzical, deși este unul dintre cele mai populare din piesa de teatru, conține informații istorice greșite. Anne a fost mereu loială regelui, Henric a inventat toată povestea cu cei trei bărbați și a torturat oameni ca să obțină declarații false de la ei. De ce? Deoarece Anne dăduse naștere la un singur copil: o fată, viitoarea Elisabeta I a Angliei. Monarhul avea nevoie de o soție care să îi ofere un moștenitor băiat.

Foto: youtube.com

Următorul solo, *Heart of Stone*, îi este destinat lui Jane Seymour, a treia soție, și este, probabil, cel mai trist cântec din *musical*. Jane a fost singura iubită cu adevărat de soțul său, iar ea i-a împărtășit dragostea. Cu toate astea, Henric o îndrăgea numai deoarece i-a dăruit un băiat, viitorul Eduard al VI-lea. Din cauza unor complicații la naștere, regina moare fără să își vadă copilul crescând, dar îi promite că va fi mereu alături de el.

Următorul cântec, *Haus of Holbein*, reprezintă o incursiune cu efect comic. Dacă și-a atins sau nu scopul, fiecare are părerea sa. În acesta sunt menționate condițiile care trebuie întrunite pentru a deveni soția regelui. De asemenea, ne este introdus Hans Holbein, artistul care realizează portretele reginelor.

Urmează solo-ul Annei de Cleves, *Get Down*. După divorțul său de Henric din cauza faptului că el a considerat că nu arată la fel de frumos ca în portretul său, Anna se mută în propriul palat. Acolo are parte de libertate deplină: se poate duce la

vânătoare, nu trebuie să respecte conduita și nu răspunde niciunui bărbat. De asemenea, lipsa căsătoriei îi permite să meargă la orice bal și să se întâlnească cu cine dorește.

A cincea soție, Katherine Howard, are o poveste tragică ce este prezentată în *All You Wanna Do*. De la o vârstă fragedă, relațiile pe care le-a avut cu bărbații au fost abuzive, din cauză că ea era foarte tânără și ușor de manipulat. Alături de Henric nu are o viață prea bună, doar un prieten: Thomas. Regele, crezând că îl înșală, o decapitează pe Katherine în ciuda inocenței sale.

Ultimul solo, *I Don't Need Your Love*, îi este dedicat celei de-a șasea regine, Catherine Parr. Înainte de a se căsători cu regele, Catherine avea o viață plină. Era logodită pentru a treia oară, cu iubirea vieții sale, Thomas Seymour, doar că a trebuit să renunțe la acesta deoarece Henric s-a arătat interesat de ea, iar *dacă Henric spune că „Ești tu“, atunci tu ești. Nu contează ce simt, este ce am de făcut*. Până la urmă, el moare, iar ea ajunge cunoscută ca „supraviețuitoarea“.

Împreună, toate aceste elemente au format una dintre cele mai bune aparitii de pe Broadway din 2021

Cu toate acestea, Catherine a fost mai mult de atât: a fost scriitoare, a angajat o femeie să îi facă portretul și a luptat pentru ca fetele să aibă dreptul la educație. Dar, evident, în istorie este amintită ca una dintre cele șase soții.

Acesta este cântecul meu preferat din *musical*, chiar dacă inițial l-am găsit plictisitor și prea lung. În opinia mea, el este al doilea cel mai important (după *Ex-Wives*), pentru că schimbă cursul poveștii. Dacă până acum protagoniste au fost privite numai prin ochii relațiilor lor cu regele, Catherine propune o perspectivă diferită: să le fie văzute personalitatea. În plus, sunt abordate teme contemporane vremurilor acelora (secolul al XVI-lea): dependența femeilor de mariaj și lipsa dreptului la alegere.

Cântecul final, *Six*, este profund inspirat de melodii anterioare: se regăsesc titluri (*No way, Get Down, I Don't Need Your Love*) și fraze un pic modificate (exemplu: *It's the end of the show of the historemix*). Influențate de Catherine Parr, reginele își rescriu poveștile, astfel încât să aibă finaluri fericite și anulează competiția.

Acest *musical*, deși este mai mult un concert, m-a fascinat și am memorat mai toate cântecele. Amestecul de sentimente și de personalități întâlnite în acesta creează o atmosferă entuziastă din care nu poți să scapi. Versurile sunt bine gândite, iar vocile actrițelor le valorifică. Se poate învăța ușor istorie dintr-această piesă, deși unele subiecte abordate sunt controversate (relația lui Katherine Howard cu Thomas) și unele greșite (vinovăția lui Anne Boleyn). Împreună, toate aceste elemente au format una dintre cele mai bune apariții de pe Broadway din 2021.

Vrei să faci parte din echipa **Mlădița**?

Trimite-ne un e-mail

la adresa:

mladita2018@yahoo.com

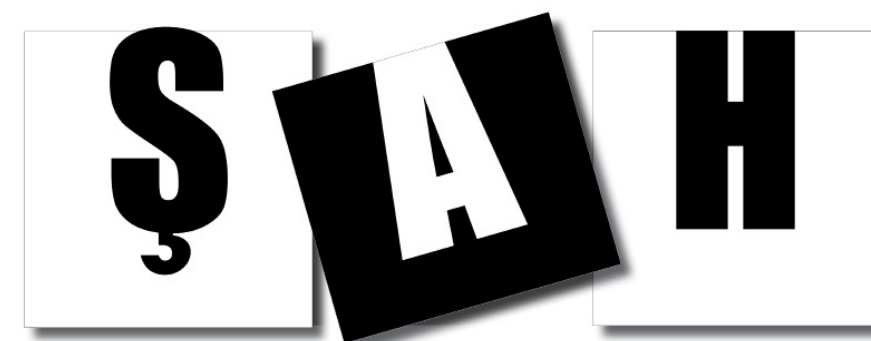

Follow us on

Instagram: mladita_cnshb

ȘTIAȚI CĂ... în urmă cu 20 de ani, elevii de gimnaziu au mai avut o inițiativă similară de a edita o revistă, care s-a numit *Micul Vlăstar*, sub coordonarea doamnei profesoare Anda Stih (matematică)?

Hai la un

COLEGIUL NAȚIONAL „SPIRU HARET”
BUCUREȘTI

Revista **Mlădița**

Colegiul Național „Spiru Haret”
Adresa: Strada Italiană nr.17, Sector 2, București
Telefon: 021 313 64 62
E-mail: haretiana2012@hotmail.com

Revista ***Mlădița***, 2022

ISSN 2068-4452